

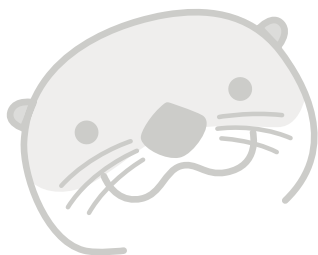
มีอะไรในสวนหลังบ้าน 마당이 있는 집

คิมจินยอง

เขียน

จิตติยา จันทพันธ์

แปล

ทดลองอ่าน

แพรวสำนักพิมพ์ กรุงเทพมหานคร

วรรณกรรมแปล ลำดับที่ ๕๓๒

มိုးไรในสวนหลังบ้าน

마당이 있는 집

แพรวสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

๓๗๗ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๙๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๙๖๕ โทรสาร ๐-๒๔๓๔-๓๕๕๕, ๐-๒๔๓๔-๓๗๗๗, ๐-๒๔๓๕-๕๑๑๑

E-mail: info@amarin.co.th

Lies Hidden in My Backyard

By Kim Jin Yeong

Copyright © 2018 Kim Jin Yeong

All right reserved

Thai language copyright © 2019 Amarin Printing and Publishing Plc.

Thai language edition arranged with Elixir, an imprint of Munhakdongne Publishing Group

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-18-2963-6

พิมพ์ครั้งแรก กรกฎาคม ๒๕๖๒

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

คิม จินยอง

มိုးไรในสวนหลังบ้าน / คิมจินยอง: เขียน: วิตยา จันทพันธ์: แปล จาก 마당이 있는 집—
กรุงเทพฯ: แพรวสำนักพิมพ์ อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง, 2562.
(8), 276 หน้า. (วรรณกรรมแปล ลำดับที่ 592)

1. นวนิยายเกาหลี. I. วิตยา จันทพันธ์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว ค6ม6

ISBN 978-616-18-2963-6

DDC 895.65

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวี ฤทธิ์เพ็ญ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิเรก จิระธร • รองบรรณาธิการผู้อำนวยการ จตุพล บุญพริ้ง, สิริกานต์ ผลงาม
ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ทศพร สนิธวรรณ

บรรณาธิการ พิมพ์ชนก แสงจันทร์ • เลขานุการ ศศิธร เอ็มอัม
ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม พิระพงษ์ โพธิ์นุ้, วรรณฯ ตั้งแสงประทีป • ศิลปกรรม สกล ปานกลิ่นพูน
ผู้อำนวยการฝ่ายจัดการสำนักพิมพ์ ชัชฎา พรหมเลิศ
พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง • คอมพิวเตอร์ ทองเพ็ญ วรรณทอง, อโณทัย สุทธิรักษ์
ผู้จัดการฝ่ายประสานงานสำนักพิมพ์ อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ประสานงานสำนักพิมพ์ ชนัญญา ศรีอินทร์
ผู้จัดการส่วนพัฒนากลยุทธ์และช่องทางกาขาย กุลพัฒน์ บัวละออง
ผู้จัดการส่วนดิจิทัลคอมเมิร์ซและคอนเทนต์ ธนพงษ์ โพธิ์บำรุง

แยกสีและพิมพ์ที่

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

๓๗๖ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๙๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๐๐๐, ๐-๒๔๘๘-๑๐๑๐ โทรสาร ๐-๒๔๓๓-๒๗๒๒, ๐-๒๔๓๔-๑๓๘๕

จัดทำโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด

๑๐๘ หมู่ที่ ๒ ถนนบางกรวย-จตุรนต์ ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๓๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๙๙๙ โทรสาร ๐-๒๔๔๔-๙๒๒๒, ๐-๒๔๔๔-๙๕๐๐-๖ Homepage: <http://www.naiin.com>

ราคา ๒๕๕ บาท

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	(๗)
วันเสาร์ที่ ๙ เมษายน ค.ศ. ๒๐๑๖	๑
วันอาทิตย์ที่ ๑๐ เมษายน	๓๑
วันอังคารที่ ๑๒ เมษายน	๕๕
วันพุธที่ ๑๓ เมษายน	๗๗
วันศุกร์ที่ ๑๕ เมษายน	๙๕
วันเสาร์ที่ ๑๖ เมษายน	๑๐๗
วันอาทิตย์ที่ ๑๗ เมษายน	๑๒๓
วันจันทร์ที่ ๑๘ เมษายน	๑๓๓
วันอังคารที่ ๑๙ เมษายน	๑๔๗
วันพุธที่ ๒๐ เมษายน	๑๗๓
วันพฤหัสบดีที่ ๒๑ เมษายน	๑๙๙
วันศุกร์ที่ ๒๒ เมษายน	๒๑๓
วันอาทิตย์ที่ ๒๔ เมษายน	๒๒๙
วันจันทร์ที่ ๒๕ เมษายน	๒๓๗
วันอังคารที่ ๒๖ เมษายน	๒๔๑
วันพุธที่ ๒๗ เมษายน	๒๔๗
วันศุกร์ที่ ๓ มิถุนายน ค.ศ. ๒๐๑๖	๒๖๓
จากใจผู้เขียน	๒๗๒
จากใจผู้แปล	๒๗๕

คำนำสำนักพิมพ์

แพรวสำนักพิมพ์ขอเชิญคุณพบกับนิยายสืบสวนสอบสวน ระทึกขวัญ จากประเทศเกาหลีที่มียอดขายและสร้างกระแสให้ชาวเกาหลีกล่าวขวัญถึง กันอย่างแพร่หลาย ด้วยรางวัลการ์ตูนดีจากองค์กรส่งเสริมคอนเทนต์แห่ง เกาหลีใต้ที่คัดเลือกนิยายเล่มนี้ขึ้นมาและทำงานร่วมกันกับนักเขียน จนได้ เป็น *มีอะไรในสวนหลังบ้าน* เล่มนี้ นิยายที่มีทั้งความลึกลับ ปมต่างๆ และบรรยากาศรอบตัวของหญิงสาวที่เป็นทั้งเมียและแม่เหมือนกันของจूरัน และซังอิน หากแต่หญิงสองคนนี้มีชีวิตความเป็นอยู่ต่างกันอย่างสุดขั้ว

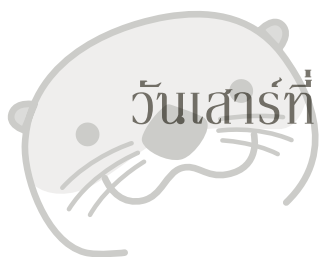
จूरัน ภรรยาคนสวยของคุณหมอเจ้าของโรงพยาบาล ที่มีชีวิต สะดวกสบายและหรูหราอยู่ในบ้านหลังงาม หลังบ้านมีสวนดอกไม้และ ต้นไม้ร่มรื่น ซึ่งเป็นบ้านที่หาได้น้อยมากในเมืองใหญ่อย่างโซล ประเทศ เกาหลีใต้ พร้อมลูกชายหน้าตาหล่อเหลาที่กำลังเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น

ซังอิน พนักงานขายที่กำลังตั้งท้องอ่อนๆ ผู้อาศัยอยู่ในอพาร์ทเมนต์ เล็กๆ กับสามีที่เป็นเชลล์ชายยา เธอเฝ้าฝันถึงอิสรภาพในชีวิตของตัวเอง

หญิงสาวสองคนนี้จะนำพาให้คุณไปค้นพบความลับบางอย่าง ที่ซ่อนอยู่ ความลับที่จะเปลี่ยนชีวิตของหญิงสาวสองคนนี้ไปตลอดกาล และอาจจะเปลี่ยนความคิดของคุณไปตลอดกาลเช่นกัน แพรวสำนักพิมพ์ ขอเตือนว่า จงอย่าเชื่อในสิ่งที่คุณคิด เพราะนั่นอาจจะไม่ใช่ความจริง...

แพรวสำนักพิมพ์

กรกฎาคม ๒๕๖๒

วันเสาร์ที่ ๙ เมษายน ค.ศ. ๒๐๑๖

ทดลองอ่าน

จูริน

ฉันชะเง้อมองแปลงดอกไม้หน้าต่าง

แปลงดอกไม้ที่ปลูกต้นกล้าของต้นเชอร์รี่สองต้นกับต้นแฮ้งฮัว^๑ หนึ่งต้นเอาไว้ ด้านหน้ามีกระถางดอกเดซี่ เจอเรเนียม และทิวลิป เตรียมย้ายลงมาปลูกในแปลง อุ่นไอของแสงแดดที่ลอดผ่านจากหน้าต่างเข้ามาสู่ครัวแจ้งชัดว่าตอนนี้เข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิจริงๆ แล้ว ฉันอยากเก็บบรรยากาศอบอุ่นผสานกับเยือกเย็นนี้ไว้ตลอดไป บ้านไม้ที่แสงงดงามมีแสงรำไร สาดส่องไปทั่ว ณ เขตเมืองใหม่แห่งนี้ เจ้าของควรเป็นคนจิตใจอบอุ่น

ทว่าเสียงร้องลั่นจ้าที่ตั้งมาจากห้องนอนปลูกฉันตื่นจากภวังค์นั้น ลูกของโคอินเพื่อนของฉันร้องไห้โยเย พวกเรากำลังนั่งจิบกาแฟกันอยู่ที่โต๊ะอาหารในห้องครัว พรึบตานั้นโคอินที่กำลังดื่มด่ำกับความสงบของเดือนเมษายนก็หันมาเปลี่ยนสีริบวิ่งเข้าไปที่ห้องนอนอย่างเร่งร้อน แม้ว่าเธอจะพยายามปลอบโยนลูกน้อย แต่เสียงร้องไห้นั้นก็ยังดังระงมอยู่ต่อเนื่องและนานพอควร ฉันกับเพื่อนคนอื่นที่ยังนั่งดื่มกาแฟอยู่ที่โต๊ะอาหารส่งยิ้มบางๆ พลาสบสายตากัน นั่นเพราะการที่เด็กกร้องไห้งอแงไม่ใช่เรื่องที่สมควรโกรธ

เสียงร้องไห้ของลูกที่ตั้งขึ้นไม่หยุดทำให้โคอินกังวลใจว่าเธอควรเปลี่ยนผ้าอ้อมให้ลูกดีหรือไม่

^๑ Sweetbrier เป็นพืชชนิดหนึ่งในตระกูลกุหลาบ

เด็กน้อยร้องไห้เสียงดังลั่นจนหน้าแดงก่ำ รวากับต้องการปลดปล่อยพลังทั้งหมดออกมาในคราวเดียว เปล่อๆ หากร้องไห้จนขาดใจตายได้ เจ้าหนูคงทำไปแล้ว โคอินปล่อยลูกไว้บนเตียงตามเดิม ใช้จุกนมกลืนพุตพิตไปทางหน้าต่าง ไม่ใช่สิ่งที่คนเป็นแม่ควรทำขณะลูกน้อยกำลังร้องไห้

“ฉันนี่ไม่มีคุณสมบัติของแม่เออาซะเลย”

เธอเหม่อลอยจมอยู่ในความคิดนั้น เวลาลูกร้องไห้ปึมจะขาดใจ คนที่ไม่มีคุณสมบัติของการเป็นแม่จะหาสาเหตุไม่ได้ เพราะตัวเองมัวแต่ตื่นตกใจจนขาดสติ

“จूरัน นี่กลืนอะไรหรอ”

โคอินค่อยๆ เปิดหน้าต่างออกเพื่อสูดกลิ่นให้แน่นชัดก่อนจ้องมองมาที่ฉัน

“กลืนนั่นหรอ”

ฉันถามกลับแทนคำตอบ เมื่อเธอเปิดหน้าต่างออกจนสุด เด็กน้อยที่นอนอยู่บนเตียงก็แผดเสียงร้องดังขึ้นอีกครั้ง ยูนจองและมินยองที่เดินตามเข้ามาในห้องนอนยกมือขึ้นปิดจุกนม

ความจริงฉันไม่อยากเชื่упวกเธอมาวันนี้เลย เพราะการตกแต่งภายในบ้านนี้ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ดี หลังย้ายมาที่นี่มีปัญหามากมายที่ฉันต้องดูแล เช่น การย้ายโรงเรียนของลูก แต่เพื่อนๆ ก็ว่าร้องจะมาเยี่ยมบ้านใหม่ตั้งแต่เดือนก่อน เจ้าของบ้านอย่างฉันจึงต้องต้อนรับแขกที่มาหาด้วยความยินดี

“ไม่ว่าคาญกลิ่นนี้เลยรี้ง” ยูนจองเดินตรงไปปิดหน้าต่าง

“เพราะกลิ่นนี้ละ ต้องเป็นเพราะกลิ่นนี้แน่ๆ ลูกฉันถึงตกใจ...”

โคอินอุ้มลูกเหลียวมองมาทางฉัน คล้ายกับอยากย้ำว่าการที่ลูกของเธอร้องไห้และการที่ตัวเองหงุดหงิดเป็นความผิดของบ้านหลังนี้

ฉันเองได้กลิ่นนี้มาตั้งแต่หลายวันก่อน แต่ไม่แน่ใจว่ามันมีกลิ่นจริงๆ หรือประสาทสัมผัสของ“ตัวเอง”บกพร่องกันแน่ หลังย้ายมาอยู่ในบ้านที่มีสวน พื้นที่ที่ฉันต้องดูแลไม่ได้มีแค่ในตัวบ้านเท่านั้น แต่ยังลาม

ไปถึงบริเวณสวนและทางเดินหน้าบ้าน ประสาธสัมผัสของฉันก็ยิ่งอ่อนไหวขึ้นอีก ผู้คนมากมายถามราคาบ้านหลังนี้กับตัวแทนขายบ้าน พวกเขาสงสัยว่าใครกันที่อาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้ พวกกันพูดคุยถึงฐานะของครอบครัวเรา มีบางคนมาที่นี่เพื่อถ่ายรูปกับบ้านหลังนี้โดยตรง สมัยที่อาศัยอยู่ในอพาร์ทเมนต์^๒ ซึ่งบ้านทุกหลังมีประตูทางเข้าและรูปทรงที่เหมือนกันหมด ฉันรู้สึกปลอดภัยมากกว่านี้

“อาจเป็นชากลัตรีวีเปลา ครั้งก่อนมีกลิ่นเหม็นโชยมาจากแปลงดอกไม้ของอพาร์ทเมนต์ของฉัน กลิ่นมันเหม็นชอบกล...ตอนนั้นฉันเห็นมีแมวนอนขดอยู่ดูน่ารัก แต่พอเดินเข้าไปดูใกล้ๆ ถึงได้รู้ว่า...กลิ่นมันเหม็น...แบบที่เพิ่งเคยได้กลิ่นเป็นครั้งแรกตั้งแต่เกิดมา นั่นเป็นกลิ่นของซากแมวตาย ฉันไม่เคยสัมผัสกลิ่นนั้นเลย กลิ่นมันคล้ายกับกลิ่นนี้เลยละ...”

ยูนจองหรืตาลง มองไปที่แปลงดอกไม้ราวกับอยากหาซากแมวให้เจอเพื่อน ๆ พวกหนึ่งชะงักและจ้องเขม็งมองไปที่แปลงดอกไม้เป็นตาเดียวกัน

“กลิ่นปุยนะ” ฉันตอบเพื่อนไปอย่างไม่ใส่ใจ

จำได้ว่าหลายวันก่อนสามีของฉันปลุกหัวโซเท้าที่มุมหนึ่งของแปลงดอกไม้ จึงซื้อปุยหมักและปุยคอกมาเทใส่ลงในแปลง เพื่อนที่เกิดและเติบโตในกรุงโซลอาจไม่คุ้นกับกลิ่นปุยพวกนี้

“ตอนสร้างบ้าน ไม่ใช่ว่าบริษัทปรับปรุงที่ดินเอาดินราคาถูกละถมที่นะ พวกดินผสมนะ...เตี้ยวเนื้ออพาร์ทเมนต์ส่วนใหญ่ก็ชอบทำแบบนั้น วางใจไม่ได้เลยว่าใช้วัสดุอะไรมาถมแล้วบ้าง”

มินยองร่วมวิจารณ์บ้านของฉันอีกคน บ้านหลังนี้ฉันกับสามีเป็นคนเลือกและตัดสินใจทุกอย่างกันเอง นับตั้งแต่การวางแผนสร้างจนกระทั่งทำความสะอาดก่อนเข้าอยู่ คำพูดของเธอเหมือนกล่าวหาว่าฉันไม่รอบคอบเลือกบริษัทที่โกงค่าวัสดุมาสร้างบ้าน

“เตี้ยวผ่านไปกลิ่นก็หายไปเองละ แคกลิ่นเองน่า”

^๒ คำว่าอพาร์ทเมนต์ของชาวเกาหลีมีความหมายใกล้เคียงกับคำว่าคอนโดของชาวไทย สามารถซื้อขายเป็นเจ้าของได้ แต่ในโครงการเดียวกันจะมีตึกจำนวนหลายตึกคล้ายกับหมู่บ้านจัดสรรของไทย

เพื่อนทุกคนที่ได้ยินคำตอบนี้ต่างหันมาจ้องหน้าฉันโดยพร้อมเพรียง
“ตั้งแต่ย้ายมาก็ได้กลิ่นนี้มาตลอดเลยเธอ”

สีหน้าของมินยองค่อนข้างอึดอัดใจ เธอถามขึ้นพลางถอยหลังไป
หนึ่งก้าว

“เปล่าหรอก...ประมาณหนึ่งอาทิตย์ก่อนได้มั้ง ไม่นานเท่าไรเอง...”

ความจริงเพราะกลิ่นเหม็นนี้ ฉันจึงไม่ได้เปิดหน้าต่างมาอาทิตย์กว่า
แล้ว

“จูรัน เธอลองชุดแปลงดินดูหน่อยเถอะ อาจเจอซากสัตว์ก็ได้นะ”

“ซากสัตว์นั่นเธอ...แค่คิดก็ขนลุกแล้ว ใครจะมาฝังซากสัตว์ไว้ที่นี้
นี่มันที่ดินส่วนบุคคล บ้านส่วนตัวนะเธอ”

“แล้วถ้ามีซากสัตว์ขึ้นมาจริงๆ ละ ที่นี้ไม่ใช่พาร์ตเมนต์ที่มียามคอย
ดูแลซะหน่อย ปล่อยให้มันย่อยสลายไปเองนะดิแล้ว”

“เธอลองคุยกับสามีดูลีว่าควรทำยังไง”

ฉันฟังคำพูดของพวกเธอแล้วรู้สึกเหนื่อยล้าไปหมด ใช่ว่าฉันจะ
ไม่เคยคิดเรื่องพวกนี้มาก่อน เคยเล่าเรื่องกลิ่นเหม็นให้สามีฟัง เขาก็ตอบ
แค่ว่าเป็นกลิ่นบูย

“แค่ชุดดูเองก็ได้ี่ ไม่เห็นจะยาก”

โคอินที่อุ้มลูกไว้แนบอกหลุดปากออกมา ในเวลานี้เธอมีสีหน้า
เดียวกับฉันเมื่อครู ตอนที่เฝ้ามองเธอสนทนากับสามีไม่สามารถลอบลูกให้
หยุดร้องได้ทั้งที่เป็นเรื่องง่าย ๆ สีหน้าของเธอคล้ายกำลังดิ้นรนฉันที่
อ่อนแอกว่า

หลังจากพวกเธอกลับกันไปหมดแล้ว ฉันปิดผ้าม่านในบ้านทั้งหมดก่อน
ทั้งตัวลงนอนบนเตียง นึกถึงท่าทางของตัวเองที่เผชิญกับเพื่อนๆ ทำไม
พวกเธอถึงไม่เคารพฉันซะบ้างเลย เวลาที่แต่ละคนมีปัญหาการเงินก็มีแค่
ฉันเท่านั้นที่คอยช่วยเหลือ แต่ทุกครั้งกลับทำท่าทางเหนือกว่า แม้กระทั่ง
วันนี้ฉันก็รู้สึกว่าคุณเธอไม่ได้เคารพกัน ราวกับอยากชุดหาจุดอ่อนของฉัน
แล้วสวมมันออกมาข้างนอกให้ได้

‘แค่ชุดตัวเองก็ได้ นี่ไม่เห็นจะยาก’

คำพูดของโคอินที่ดั่งก้องอยู่ในหัวไม่ต่างจากการเยาะเย้ยว่าฉันเป็นพวกไร้ความสามารถ

ฉันไม่เคยมีประสบการณ์การทำงานเหมือนเพื่อนๆ หลังเรียนจบจากมหาวิทยาลัยในวัยยี่สิบสี่ก็แต่งงานกับสามีทันที เป็นแม่บ้านเต็มตัวมาจนถึงทุกวันนี้ โดยไม่เคยนึกเสียใจชีวิตแต่งงานที่ผ่านมาถึงสิบหกปี มิน้องที่ขณะนี้อายุสามสิบก็ยังไม่เคยผ่านการแต่งงาน ยูนจองเพ็งหย่าร้างและย้ายกลับไปอยู่บ้านพ่อแม่ของตัวเองอีกครั้ง ส่วนโคอินเพ็งคลอดลูกคนแรก เคยใช้วิธีทำเด็กหลอดแก้วอย่างยากลำบาก ฉันจึงแอบภูมิใจว่าตัวเองมีชีวิตที่สมบูรณ์แบบ ผ่านประสบการณ์ต่างๆ มากกว่าเพื่อนในวัยเดียวกัน

‘ชีวิตในสังคมไม่ง่ายเหมือนที่เธอคิดหรอก’

ทุกครั้งที่พวกเราโต้แย้งกัน เพื่อนๆ มักจะพูดคำขึ้นมาก้านความคิดฉันเสมอ และคำนี้เองที่ทำให้ฉันเหมือนคนไร้ค่า รู้สึกโดดเดี่ยวจากกลุ่มเพื่อน

‘แค่ชุดตัวเองก็ได้ นี่ไม่เห็นจะยาก’

ใช่ ก็แค่ชุดดู ไม่ใช่งานที่ยากเย็นอะไร การเห็นแวตาเหนื่อยล้าของสามีหลังเลิกงาน แล้วต้องขอร้องให้เขาช่วยชุดให้หน้าจะดูลำบากใจกว่าด้วยซ้ำ

ครอบครัวของเราย้ายมาอยู่ที่เมืองใหม่พันกโย^๓ ตั้งแต่วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ที่นี้ห่างจากเขตคังนัมประมาณยี่สิบนาทีก่อนนั้น จึงมีทุกอย่างที่สะดวกครบครันเทียบเท่ากับเขตคังนัม พวกเราเลือกที่นี่เพราะสามารถสร้างบ้านที่มีสวนตามที่ต้องการได้ เราเลือกโรงเรียนที่ดีเพื่อลูก หลังจากคำนวณราคาบ้านก็ซื้อที่ดินในละแวกพันกโย แถว IC^๔ ใช้เวลาออกแบบบ้านห้าเดือน แล้วก่อสร้างอีกเจ็ดเดือน รอคอยนานกว่าหนึ่งปีเต็ม

^๓ อยู่ในเขตซองนัม เมืองคยองกี

^๔ ย่อมาจาก Interchange หรือสี่แยก

กว่าพวกเราจะย้ายมาอยู่ที่นี่ได้ ทว่าย้ายมาแล้วก็ใช้เวลาทุกอย่างจะเสร็จสมบูรณ์ เนื่องจากมีงานยับยั้งที่ต้องจัดการให้เรียบร้อยอีกร่วมสัปดาห์

ฉันที่ต้องอยู่บ้านหลังนี้คนเดียวในระหว่างก่อสร้าง ช่วงกลางวันมักจะเสี่ยงเสี่ยงรบกวนและคนงานออกไปร้านกาแฟ ช่วงเวลาที่ฉันไม่อยู่บ้าน เครื่องก่อสร้างอาจล้มทับแมวแถวนั้นจนตาย คนงานก็เลยฝังมันลงในแปลงดินอย่างลวกๆ ในสมัยเด็กหากลูกหมาที่เราเลี้ยงไว้ตายไป เราก็จะฝังมันไว้ในแปลงดินข้างบ้านเป็นเรื่องปกติ...

ฉันหยุดยืนบนแผ่นหินซึ่งปูไว้บนลานเจียบๆ แผ่นหินรูปแปดเหลี่ยมทั้งหมดยี่สิบสี่แผ่นวางเรียงบนสนามหญ้า ฉันเดินไปมาบนแผ่นหินพวกนั้น พลางนับเลขในใจ ลิบห้า ลิบหก...ยิ่งก้าวเท้าไปทางสวนด้านหลังบ้านมากเท่าไร กลิ่นเหม็นก็ยิ่งโชยหึ่งขึ้นมามากเท่านั้น

จากประตูทางเข้าหน้าบ้านจะมองไม่เห็นสวนหลังบ้าน มันเป็นส่วนที่สามารถมองเห็นได้จากหน้าต่างบานใหญ่ในห้องครัวเท่านั้น มันสร้างขึ้นมาเพื่อฉันโดยเฉพาะ เป็นของขวัญจากสามีเพื่อคนที่ชอบดอกไม้และต้นไม้เป็นพิเศษอย่างฉัน

ฉันหยิบพลั่วในห้องเก็บของ เดินตรงไปที่แปลงดอกไม้ พับขากางเกงขึ้นและสวมถุงมือ ตอนที่ขุดลึกลงไปใตดินก็พบกองศพหนอนสีขาวกำลังดิ้นยวบ้าย้อย

“กรี๊ด!”

ฉันกรีดร้องขึ้นโดยไม่รู้ตัว พลั่วในมือตกลงดินทันควัน

“ทำอะไรนะ มีอะไรไร้เปล่าคะ”

ฉันได้ยินเสียงเหนือๆ ของชาวโซซอนจากร่องทักขึ้น จึงเงยหน้าขึ้นมองเด็กสาวนระเบียงชั้นสองของบ้านฝั่งซ้ายมือ เธอกำลังตากผ้าที่ซักอยู่ พลางมองลงมาที่ฉัน ฉันเคยเห็นเธอบ้าง เธอเป็นเด็กสาวที่มารับจ้างทำงานบ้านพร้อมกินอยู่ที่นั่น

^๔โซซอนจกคือเกาหลีพลัดถิ่น เป็นชาวเกาหลีที่อาศัยในเมืองจีน หรือชาวเกาหลีที่อพยพไปอยู่ประเทศจีน รัสเซีย หรือประเทศอื่นๆ ในช่วงต้นศตวรรษที่ ๒๐

“เปล่าหรอกจ้ะ ไม่มีอะไรหรอก”

ฉันยิ้มบางๆ เด็กสาวคนนั้นจึงยอมละสายตากลับไปตากผ้าด้วยสีหน้าเย็นชาเช่นเดิม เท่าที่เห็นเธอน่าจะอยู่ในวัยสิบกว่า แต่สีหน้ากลับดูชินชาต่อโลกใบนี้เหมือนคนวัยสี่สิบ เธอออกมาที่ระเบียงชั้นสองบ่อยๆ เพื่อตากผ้า สับบุหรี และอาจจู้กันด้วย หางตาของเธอมักเหล่มาทางบ้านเราอยู่เสมอ ฉันพอรู้สาเหตุที่เธอชอบส่งสายตามองมาทางนี้ อาจเป็นเพราะสามีของนั่นเอง เด็กสาวมักออกมาสับบุหรีในเวลาที่สามีของฉันกำลังออกไปทำงานและกลับมาจากที่ทำงานเสมอ เวลาฉันออกมาส่งสามีไปทำงานมักจะเห็นเธอยืนอยู่ที่ระเบียงบ้านทุกครั้ง ร้องเพลงจิ้งมำ แสร้งยิ้มชื่นอายอย่างมีจริตจะก้านให้เขา

ฉันหยิบพลั่วที่โยนทิ้งไปเมื่อครู่ขึ้นมา เพ่งมองใบหน้าเด็กสาว เธอจ้องมองกลับมาด้วยสายตาเย็นชาจัด สายตาคู่นั้นทำให้ฉันกล้าหาญขึ้นอย่างประหลาด ถ้าเทียบกันแล้วฉันรู้สึกว่าคุณเองเป็นคนที่ทำอะไรได้มากกว่าที่คิดจึงอีกเห็นขึ้นมา

เจ้าของบ้านหลังนี้ควรเป็นคนทีกล้าหาญและปราดเปรื่อง ฉันอยากแสดงให้เธอเห็นว่าตัวเองเหมาะกับบ้านหลังนี้แค่ไหน จึงหยิบพลั่วขึ้นมาอีกครั้ง ครั่งนี้ขุดลึกลงไปมากกว่าครั้งก่อน ปฏิญาณว่าต่อไปเป็นหนูหรือแมวตายก็จะไม่ตื่นตกใจ...ทว่าสิ่งที่ปฏิญาณไว้ดูเหมือนจะสูญเปล่า บริเวณที่ขุดลงไปไม่มีอะไรเลย ความหวาดกลัวแปรเปลี่ยนเป็นความโล่งใจ

“ไม่มีอะไรนี่นา คงเป็นกลิ่นปุ๋ยจริงๆ ละมัง”

ทั้งที่เห็นชัดว่าไม่มีอะไร แต่ฉันกลับหยุดยั้งตัวเองไม่ได้ ใช้พลั่วขุดลึกลงไปดินอีก เพราะอยากจะได้ตัวในฐานะเจ้าของบ้าน แต่ครั้งนี้ก่อนดินกลับไม่ยอมทลายออกง่ายๆ ที่ปลายพลั่วเหมือนจะกระทุ้งเจออะไรบางอย่างเข้า เป็นความรู้สึกยวบๆ หย่นๆ พอขุดลึกลงไปอีก สิ่งนั้นกลับแน่นแข็ง ก้อนหินงั้นหรือ ฉันลองใช้พลั่วเขี่ยดินออก จนเห็นแท่งเรียวยาวสีน้ำตาลเข้มวางเรียงกันอยู่ พอย่อตัวดูถึงได้รู้ว่า มันไม่ใช่แท่งสีน้ำตาล ไม่ใช่รากของต้นไม้ ไม่ใช่ซากสัตว์

แต่เป็นนิ้วเรียวยาวของมนุษย์

ฉันเปล่งเสียงไม่ออก ไม่สิ อาจเผลอตะโกนคลุ้มคลั่งออกไป
เพียงแต่ตอนนั้นฉันจำไม่ได้เลยว่าตัวเองมีสีหน้าอย่างไร คิดอะไรอยู่
ไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่ากลับเข้าบ้านไปตอนไหน ในหัวมีแต่ความมึนเบลอ
และว่างเปล่า

ซังอิน

“พักนี่กินเก่งสินะ ดูอ้วนขึ้นเยอะเลย”

พี่คยองฮีซึ่งประจำอยู่แผนกขายเครื่องใช้ในชีวิตประจำวันชั้นสี่
หยิกต้นแขนฉันอย่างแรง เธออายุห้าสิบกว่า ทั้งชีวิตทำงานมาแล้วแทบ
ทุกประเภท ตั้งแต่เป็นอาจารย์สอนพิเศษไปจนถึงพนักงานขายประกัน
เพราะเป็นคนอึดยาคัยดีจึงได้รับมอบหมายให้อยู่ที่แผนกนั้นซึ่งมียอดขาย
สูงสุด ที่แผนกเครื่องนอนชั้นสองที่ฉันประจำอยู่ใกล้กับประตูเชื่อมไป
ห้องน้ำ ดังนั้นทุกครั้งที่พนักงานห้างเดินมาเข้าห้องน้ำก็จะแวะทักทายฉัน
อย่างสนิทสนม เป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่ายกว่าการต้อนรับลูกค้าซะอีก

“นั่นสิคะ ต้องออกกำลังกายบ้างแล้ว...สงสัยพักนี่ไม่ค่อยได้ออก
กำลังกาย”

“รู้ตัวไหมเนี่ยว่าอ้วนขึ้นมาก”

พี่คยองฮีใช้มือกดเตี๋ย ก่อนกระแทกตัวลงนั่ง โยกตัวไปมา

“ที่นอนสปริงต้องแข็งแรงแบบนี้ละ ของที่บ้านฉันพังซะแล้ว สงสัย
เอี้ยดอาดทุกคืน”

ลุกขึ้นไปเข้าห้องน้ำเสียทีเถอะ...สมองของฉันทวนประโยคนี้ขึ้นซ้ำๆ
แต่พี่คยองฮีกลับถอดรองเท้าแล้วคลานขึ้นไปนอนบนเตียงหน้าต่างาเฉย
ถ้าหัวหนามาเห็นเข้าต้องเป็นเรื่องใหญ่แน่ ซึ่งเชื่อได้ว่าเขาคงตำหนิฉัน
ที่อายุสามสิบเพียงคนเดียว ไม่กล้าต่อว่าพี่คยองฮีที่อายุมากกว่าห้าสิบ

“อ้อ สบายจัง รองรับการกดกลืนหลังได้ดี”

พี่คยองฮีนอนเหยียดตัวพุดังมีงำ พร้อมยิ้มอย่างมีความสุข ฉัน
ไม่อยากขัดความสุขแสนสิ้นของใครเพียงเพราะตัวเองกลัวว่าจะถูกตำหนิ

“คุณลูกค้าคะ เติงคอมฟอร์ตสลิมระดับของสปริงจะสูงต่ำตามการโค้งงอของร่างกาย ทำให้นอนหลับได้ลึกและรู้สึกผ่อนคลายยิ่งขึ้น เราใช้ยางลาเท็กซ์จากธรรมชาติ ส่วนสปริงแต่ละตัวก็แยกจากกันเป็นอิสระ ถ้าเปิดผ้าปูดูจะเห็นว่าเตียงนี้ใช้ขนแกะร้อยเปอร์เซ็นต์ ทำให้ดูหรูหรา มีระดับยิ่งขึ้นอีก”

“แล้วมันราคาเท่าไรล่ะ”

“ตอนนี้ทางร้านลดราคายี่สิบเปอร์เซ็นต์ค่ะ สามารถซื้อได้ในราคาสองล้านสี่แสนอน”

พี่คยองฮีเอี้ยวตัวไปพลิกป้ายราคาข้างๆ ขึ้นดู

“แค่ฟูกอย่างเดียวยังราคาตั้งสองล้านสี่แสนอน เห็นทีคงซื้อได้แต่ผ้าปูเตียงละมัง”

เธอกลืนนอนบนเตียงอีกครั้ง คราวนี้จ้องเหม็งมาที่ฉัน

“นี่ กระโปรงหรอคะ”

ฉันก็มองกระโปรงตัวเองทันที ชิบถูกรูดลงไปด้านล่างจนเห็นทางเกงขัabin ก่อนหน้านั้นฉันปลดตะขอออกเพื่อความสบาย ชิบจึงถูกรูดลงไปด้านล่างโดยไม่รู้ตัว

“พุงยื่นออกมานิดหนึ่งแล้ว ไม่สิ ออกมาทั้งยวงเลย”

ฉันรีบรูดชิบ จัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อย พยายามเขม่วพุงให้ดูเล็กลง

“นั่นสิคะ สงสัยต้องเปลี่ยนไซส์กระโปรงแล้ว ช่วงนี้กินม้อดักตลอดก็เลย...”

“ม้อดัก แปลกจัง ไม่ได้ท้องไซ้ใหม่”

“ท้องเหวอ เปล่านะคะ ตอนนี้ฉันกำลังเป็นเมนส์อยู่”

ลั่นคำพูดนั้น พี่คยองฮีก็ยิ้มเจื่อนลง

“จั้นเหวอ โทษทีๆ อย่าถือสากันล่ะ”

ขณะนั้นมีลูกค้าเดินถือโบรชัวร์เข้ามาในแผนกเครื่องนอนพอดี พี่คยองฮีจึงลุกพรวดขึ้นจากเตียง ย่นจมูกน้อยๆ เป็นการเอ่ยลา รีบเดิน

^๖ คิดเป็นเงินไทยประมาณ ๗๒,๐๐๐ บาท

ออกไปจากแผนกเครื่องนอนทันที ระหว่างที่ลูกค้านั่งลงบนเตียงทดสอบแรงยืดหยุ่นของสปริง นันลดสายตาก็มองตะขอของตัวเองอีกครั้ง

ตอนนี้ชุดยูนิฟอร์มที่เพิ่งเปลี่ยนมาเป็นไซส์เอ็มคับขึ้นมาก แม้จะบอกพี่คยองฮีว่าไม่ได้ท้อง แต่ความจริงฉันตั้งท้องมาเกือบสี่เดือนแล้ว พนักงานขายเตียงอย่างพวกเราเห็นคำว่า “คอมฟอร์ต” หรือ “เนเชรัล” ลอยเข้าตาตลอดทั้งวัน แต่ไม่มีใครได้รับอนุญาตให้นั่งหรือนอนบนเครื่องนอนเหล่านั้นได้ เนื่องจากเป็นงานที่ต้องยืนทั้งวัน หากพนักงานหญิงคนไหนตั้งครรภ์ก็จะถูกเชิญให้ลาออก บริษัทคิดว่าลูกค้าอาจไม่สบายใจที่ต้องมาทนรับฟังคำแนะนำจากคนท้อง การเป็นคนไม่สร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่นเป็นเรื่องที่ยากและซับซ้อนกว่าที่คิด

ปกติแล้วหลังจากเลิกงานกับพนักงานกะบ่าย ฉันจะขึ้นรถเมล์ที่ย่านร้านเฟอร์นิเจอร์ช้อปออนไลน์แล้วไปต่อรถไฟใต้ดินลงสถานีแพกจุนเพื่อกลับบ้าน แต่วันนี้ฉันนั่งรถแท็กซี่ตรงไปที่ประตูด้านหลังของอพาร์ทเมนต์ ตอนลงจากรถแท็กซี่ฉันดูเวลาในมือถือ ขณะนี้เป็นเวลาสี่โมงสามสิบนาที ตามปกติฉันใช้เวลากลับบ้านโดยเฉลี่ยสี่สิบนาที แต่ถ้านั่งรถแท็กซี่จะย่นระยะเวลาเหลือแค่สิบกว่านาทีเท่านั้น

ผู้คนไม่นิยมใช้ประตูทางเข้าด้านหลังอพาร์ทเมนต์ซึ่งแตกต่างจากประตูทางเข้าด้านหน้าที่มีร้านค้าตั้งอยู่เรียงราย เนื่องจากบริเวณนี้ค่อนข้างเปลี่ยวและแออัด อีกทั้งยังมีกรรมกรก่อสร้างหอบหิ้วกับชาวโซซอนจกอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก คนส่วนใหญ่จึงเลือกใช้ประตูด้านหน้า ฉันพะอืดพะอมกับกลิ่นน้ำมันที่พัดโชยมาจากเครื่องระบายอากาศของร้านไก่ทอด หลังจากเดินผ่านประตูเข้ามาจึงรู้สึกโล่งจมูกขึ้น เมื่อเข้ามาในอพาร์ทเมนต์ ฉันเร่งเท้าเดินตรงไปทางตึกที่ตัวเองอาศัยอยู่ สุดหายใจยาวไม่สนใจสายตาของใคร

“นี่ใช่ของที่ส่งมาที่ห้อง ๘๐๒ ตึก ๑๐๖ รีเพลาคะ”

ขณะเซ็นรับพัสดุที่ป้อมยาม ลุงยามผู้ปฏิบัติหน้าที่ทวนที่อยู่ของฉันขึ้นอีกครั้งคล้ายอยากยืนยันให้มั่นใจ

“ใช่ครับ ห้อง ๘๐๒ ตึก ๑๐๖”

วินาทีที่เขายื่นกล่องพัสดุค่อนข้างหนักส่งมาให้ สายตาคู่นั้นจ้องมองฉันตั้งแต่หัวจดเท้า

“ห้อง ๘๐๒ ตึก ๑๐๖ สามีคุณสบายดีนะครับ”

“คะ?”

รู้สึกแปลกใจที่จู่ๆ ลุงยามถามถึงสามีของฉัน

“เดี๋ยวนี้พวกเด็กวัยรุ่นน่ากลัวขึ้นเยอะ พวกมันไปไหนมาไหนกลัวว่าจะไปแทงถูกใครเข้า เอ้อ”

แม้จะค่อนข้างงุนงงกับคำพูดของเขา แต่ฉันก็ยอมพยักหน้าเออออกแล้งเห็นด้วย วันนี้ฉันไม่อยากได้ยินเรื่องอัปมงคลเลย

ภายในกล่องพัสดุคือยาบำรุงจากสารสกัดเห็ดชาก้า^๔ ซึ่งควรส่งมาตั้งแต่เมื่อหลายวันก่อน แต่ไม่รู้ทำไมบริษัทจึงไม่ส่งมาตามกำหนด เมื่อวานฉันจึงโทรไปแจ้งพวกเขาให้จัดส่งมาภายในวันนี้

“โลกนี้น่ากลัวนะครับ ว่าแต่สามีคุณไม่เป็นไรแน่นะ”

“คะ เขาสบายดี”

ฉันตอบท ธิบสาวทำออกมาจากบ้อมยาม รู้สึกไม่สบายอารมณ์ที่ถูกลุงยามถามถึงสามีอย่างละลาบละลั้ว หรือว่าเขามีลางสังหรณ์กันนะ คงไม่หรอก เขาคงแค่อยากรู้ว่าในบรรดาตึกทั้งหมดยี่สิบห้าตึก แต่ละห้องมีใครอาศัยอยู่บ้าง พอเลืกคิดมากก็รู้สึกสบายใจขึ้น

หลังจากขึ้นลิฟต์มาถึงชั้นแปด ฉันกดรหัสลงบนกลอนดิจิทัล ไม่รู้ทำไมฉันถึงสังหรณ์ใจว่าสามีอาจกลับมาบ้านแล้ว บริเวณประตูเหมือนมีกลิ่นอายของเขาลอยฟุ้งออกมา ซึ่งทันทีที่เปิดประตูเข้าบ้าน ฉันก็พบร่องเท้าสีดำของสามีทอดวางไว้อย่างเรียบร้อย ร่องเท้าของเขาถูกวางไว้อย่างเป็นระเบียบเสมอ แตกต่างจากร่องเท้าของฉัน สามีมักหันปลายร่องเท้าไปทางประตูเหมือนแขกที่มาเยี่ยมบ้านคนอื่น

ภายในบ้านรกเหมือนช่วงก่อนออกไปทำงาน อพาร์ตเมนต์แห่งนี้

^๔ Chaga Mushroom เห็ดชาก้าถูกใช้เป็นยาตั้งแต่ช่วงศตวรรษที่ ๑๖ ในแถบไซบีเรียและรัสเซีย มีสารประกอบที่ใช้ลดความเครียดได้

มีขนาดยี่สิบสี่พียง^๔ อายุเก่าแก่มากกว่ายี่สิบปี เต็มไปด้วยกลองเหมือนบ้านที่เพ็งย้ายมาอยู่ ในกลองเหล่านั้นบรรจยาแก้ปวดและยาบำรุงกำลัง ซึ่งมีขายทั่วไปตามร้านขายยา เป็นยาที่สามีนำไปเสนอขายตามร้านขายยา แต่ร้านเหล่านั้นขอคืนมาและยังไม่ได้ส่งคืนบริษัท

สามีของฉันทเป็นพนักงานบริษัทเภสัชกรรม มีผลงานยอดเยี่ยม แต่ได้เงินไม่มาก เขาเป็นคนขยัน แต่มีดีแค่ขยันกับการวิ่งเต้น เชื่อกันว่า ผลงานคือสิ่งที่ใช้ประเมินตัวเอง ทั้งที่ผลงานเหล่านั้นไม่สามารถเปลี่ยนเป็นเงินได้ พูดย่างๆ ก็คือสามีของฉันทเป็นคนที่ไม่มีความสามารถ

“กลับมาแล้วหรือ”

เขาเดินออกมาจากห้องนอนเล็ก ดูเหมือนจะเพิ่งกลับมาถึงบ้านจึงยังใส่สูทและผูกเน็คไทเช่นเดิม

“วันนี้ทำไมกลับบ้านเร็วได้ มีอะไรรีบเล่า”

ฉันทถามขึ้นขณะเดินเข้าไปในห้องครัว สามีจึงมองฉันทอย่างอึกอัก “บ้ารึไง ปกติวันเสาร์ฉันททำงานแค่ครึ่งวันอยู่แล้ว บอกก็ครั้งก็ไม่รู้จักจำ”

“ข้าวล่ะ”

“กำลังจะกินนี่ละ ทำสิ ว่าแต่เธอเออะ ฉันทบอกให้ไปลาออกได้แล้ว” ฉันทเลี้ยงไม่ตอบคำถามนั้น เปิดประตูตู้เย็นหยิบเครื่องเคียงออกมาวางบนโต๊ะอาหาร ตักข้าวออกมาอุ่นในไมโครเวฟ ขณะวางซ้อนกับตะเกียบลงบนโต๊ะ สามีก็นั่งลงที่โต๊ะอาหาร ไม่พูดไม่จา เอาแต่จ้องฉันทเขม็ง

“ทำไมไม่ตอบ เมื่อไหร่จะลาออก”

เขาถือช้อนขึ้นมา ฉันทสะดุ้งตกใจเอี้ยวตัวหลบไปด้านหลังทันที

“เป็นอะไร”

สามีมองท่าทางของฉันทก่อนระเบิดหัวเราะลั่นคล้ายไม่อยากจะเชื่อสายตา ฉันทรู้สึกกรังเกียดเสียงหัวเราะของเขา ครั้งหนึ่งขณะกินข้าวเขาเคยปาช้อนใส่หน้าฉันท ความทรงจำตอนนั้นยังฝังใจ

^๔ หน่วยวัดเกาหลี ๑ พียงเท่ากับ ๓.๒๐๕๘ ตารางเมตร

ฉันจ้องมองกล้องตัวเล็กที่แอบติดไว้บนเพดาน น่าเสียดายกล้องตัวนั้นไม่สามารถเก็บภาพการใช้ความรุนแรงของเขาไว้ได้ทั้งหมด ตอนที่นายความผู้เชี่ยวชาญด้านการหย่าเห็นภาพที่บ้านที่กไว้นี้ในกล้อง เธอพูดกับฉันคำว่า “ภาพพวกนี้เป็นเรื่องทั่วไปในครอบครัว” ตอนนั้นฉันอยากให้ตัวเองได้เปรียบในการหย่าจึงแอบติดตั้งกล้องไว้ตามคำแนะนำของนายความ ทว่าหลังจากตั้งท้อง สามีกก็เลิกใช้กำลังรุนแรงกับฉัน เขาคงคิดว่าลูกในท้องเป็นสมบัติของตัวเอง ฉันรู้ว่าเด็กไม่มีความผิด แต่สำหรับตัวฉันมันเป็นเพียงการยื้อเวลาที่จะถูกสามีทำร้ายออกไป

สมัยแต่งงานใหม่ๆ ตอนที่รู้ว่าเขาเป็นแบบนี้ ฉันไม่กล้าปรึกษาเล่าให้ใครฟังเพื่อให้ตัวเองรอดพ้นจากความทรมาน ฉันฝืนอดทนอย่างที่สุด เคยแอบสงสัยว่าฉันอาจเกิดมาเพื่ออดทนก็ได้ อาจมีบางคนตำหนิที่ฉันยอมทนอยู่กับสามีแบบนี้เอง แม้กระทั่งในที่ทำงาน ต่อให้พี่เคยองฮีทำความผิดเดียวกับฉัน ฉันก็ถูกตำหนิหนักกว่าอยู่ดี ความสัมพันธ์กับสามีก็เช่นกัน คนอ่อนแอมักถูกต่อว่าได้ง่ายกว่า โลกใบนี้ใจร้ายกับคนอ่อนแออยู่แล้ว

แต่ถึงจะหย่าร้างกันตัวฉันก็ไม่มีที่ไปอยู่ดี หลังจากตั้งครรถ์ความเป็นไปได้เรื่องหย่าก็ลดน้อยลงอีก ที่ผ่านมาสามีของฉันอยากมีลูกมาก ระยะเวลาสี่ปีที่ใช้ชีวิตร่วมกันเขาบอกเสมอว่าถ้าฉันท้องจะไม่มีวันหย่ากันเด็ดขาด เป้าหมายในชีวิตของเขาคือการมีทายาท และอบรมเลี้ยงดูด้วยตัวเอง

“คนผอมแห้งและตัวเล็กอย่างเธอน่าจะมีนมให้ลูกกินยาก ต่อไปถ้าลำบากก็อย่าหงุดหงิด กินเยอะหน่อยจะได้อ้วนขึ้น”

ฉันไม่เคยรู้สึกอยากอาหารเลยสักครั้ง ลูกในท้องเองก็คงรู้สึกไม่ต่างกัน จึงไม่เคยสงสัยเลยว่าอยากกินอะไร อีกทั้งช่วงแรกที่ตั้งครรถ์ก็ไม่มีอาการแพ้ท้องเลย

ฉันหยิบผักที่แช่ไว้นานแล้วออกมาจากตู้เย็น กะหล่ำปลี บรอกโคลี มะเขือเทศ พริกหยวก แอปเปิ้ล ตั้งใจจะทำน้ำผักผลไม้ถอนพิษ บทความในอินเทอร์เน็ตที่เคยอ่านบอกไว้ว่า เวลาล้าไส้ทำงานผิดปกติ น้ำผักผลไม้

พวกนี้จะช่วยกำจัดสารพิษ พื้นฟูประสิทธิภาพการย่อยได้ ฉันจึงจำวิธีทำ
เอาไว้ ฉันล้างผักจนสะอาดก่อนนำไปใส่ในหม้อ เติมน้ำแล้วเคี่ยวไปเรื่อยๆ
น้ำผักผลไม้ที่เดือดปุดๆ มีสีน้ำตาลแกมเหลือง ฉันตั้งชื่อมันว่า “น้ำแม่หม้าย”

“อยากกินอะไรเป็นพิเศษไหม”

สามีถามฉันที่กำลังชะมักเข้มน้ำปรุงน้ำผักผลไม้ ขณะใช้ตะเกียบ
คีบข้าวที่อ่อนจากไมโครเวฟขึ้นกิน

“ไม่ละ พักนี้ท้องฉันย่อยไม่ค่อยดี”

ขณะแยกผักออกจากหม้อเพื่อกรองเอาแต่น้ำ สามีก็หัวเราะร่วนขึ้น

“นี่ มัวแต่ชักช้าข้าวเย็นหมด ฉันกินจะอืดแล้ว รีบมากินเร็วเข้า”

หากพูดแบบนี้แสดงว่าเขาหวัดจนตกช้ากินอย่างรวดเร็ว สามี
ใช้เท้าเหยือกลองพัสดูที่ฉันวางไว้บนพื้น

“ซื้ออะไรมาอีกแล้ว เสื้อผ้าละสิ ซื้ออยู่ได้ทุกวัน”

“อันนี้ของแม่”

“ของแม่ยาย? เอาเงินฉันไปซื้ออีกแล้วใช่ไหม”

“จำได้รีบล่า วันนี้ฉันบอกให้คุณพาไปส่งบ้านแม่น่ะ”

“เฮ้ย! ก็บอกแล้วไง คินนี่ฉันมีงานต้องทำ”

จู่ๆ สามีก็อารมณ์เสียขึ้นมา

“ไหนๆ วันนี้คุณก็ไปหาของแล้ว แวะไปส่งฉันที่บ้านแม่หน่อยนะ”

“ทำไมฉันต้องทำแบบนั้นด้วย วุ่นวาย ไร้ประโยชน์”

“ก็...ผลตรวจของแม่ออกมาแล้ว หมอบอกว่าแม่เป็นอัลไซเมอร์
ระยะแรก”

สามีบอกว่าวันนี้จะไปตกปลาที่อ่างเก็บน้ำแถวหาของ ตัวฉันจึง
อยากติดรถไปที่ชินจงในเขตหาของพร้อมกัน

“ไว้วันหลังเถอะ ออกไปตอนตึกๆ อากาศหนาวเดี๋ยวจะป่วยเอาได้”

“คุณเองก็ไม่อยู่บ้าน...ฉันเจ็บท้องนิดๆ...ต้องอยู่คนเดียวตอนตึกๆ
น่ากลัวออก”

ฉันไม่ได้เจ็บท้องอะไรเลย แคโกหกเพราะอยากตามสามีไปที่ชินจง
หลังจากคัดกากผักออกจากน้ำจนหมด ฉันได้ยินเสียงไอของสามี

ดั่งขึ้นด้านหลัง เหมือนเสียงล่ำลักอากาศจึงหันขวับกลับไปมอง สามีกำลังหัวเราะเสียงหลง ฟังแล้วคล้ายกับเสียงไอ

“เธอกลัวการอยู่คนเดียวด้วยเหรอ”

สามีหัวเราะร่วนทั้งที่มีข้าวอยู่เต็มปาก

ฉันผินอดทน มาถึงตอนนี้ไม่มีอะไรที่ทนไม่ได้อีกต่อไป ค่อยๆ ดึงเก้าอี้ออกมานั่งลงข้างสามี

“ไปส่งฉันหน่อยนะ พอคุณกินข้าวเสร็จแล้วเราออกจากบ้านเร็วหน่อยก็ได้”

เขาเหลือบมองนาฬิกา

“ถ้าปวดท้องก็ไปโรงพยาบาล เดี่ยวฉันไปส่งให้เอง อย่าทำให้คนอื่นเขาลำบากใจ”

“ตอนนี้ฉันท้องก็เลยคิดถึงแม่ ตอนนี้นั้นเป็นแม่คนแล้วนะ...”

สามีหยุดกินข้าว ตวัดสายตาดูมาที่ฉัน บนหน้าผากของเขามีเหงื่อประปรายอยู่

“จากวันนี้ไปเธอจะได้กลิ่นหอมของเงิน ถึงตอนนั้นตั้งสติดี ๆ ละ...”

ปกติสามีเป็นคนเหี้ยมออกง่าย แม้จะไม่ใช่น้ำร้อนที่อากาศอบอ้าวจนมีเหงื่อไหลก็ตาม

“ทำดีกับฉันให้มาก ๆ วันที่เธอต้องขอบคุณฉันจนน้ำตาไหลก็เลยมาถึงแล้ว”

มือที่เขาถือช้อนอยู่สั่นระริก ท่าทางของเขาดูประหม่าปนเปไปด้วยความหวาดหวั่นและพะว้าพะวัง หลังถอนใจหนึ่งเฮือกก็กระเบิดหัวเราะออกมา

จอร์น

ฉันรอสามีด้วยความรู้สึกของเด็กสาวที่เฝ้าคอยพ่อแม่กลับบ้าน นาฬิกาชี้บอกเวลาสองทุ่มตรง ตอนนั้นมีผู้ชายถืออุปกรณ์บางอย่างกับผู้หญิงถือถุงเอกสารมายืนกอดออดอยู่ที่ประตูรั้วหน้าบ้าน ฉันไม่รู้ว่าพวกเขามีธุระอะไร

จึงมองใบหน้าของทั้งคู่ผ่านอินเทอร์เน็ตโฟน ทว่าไม่ได้เอ่ยโต้ตอบ ฉันเดินไปมาในบ้านว่างเปล่าเพียงลำพัง หน้าต่างทุกบานปิดม้าม่านบังไว้ ส่วนไฟในบ้านก็ถูกปิดมิดเช่นกัน ฉันเดินไปหย่อนตัวนั่งลงบนโซฟาเหมือนวิญญานเหนือยล้า

จากตอนนั้นจนถึงตอนนี้เวลาผ่านไปเกือบสี่ชั่วโมงแล้ว ทันทีที่เห็นรถยนต์คันตาปรากฏให้เห็นบนจออินเทอร์เน็ตโฟน ฉันก็เผลอออกขณะเปิดประตูหน้าบ้าน รถเบนซ์สีขาวของสามีก็แล่นเข้าไปจอดในโรงรถพอดี ซึ่งเจที่แวะไปบ้านคุณย่าเปิดประตูรถลงมาจากที่นั่งด้านหลังก่อนเครื่องยนต์จะดับสนิทลง สีหน้าของลูกดูบูดเบี้ยวคล้ายไม่พอใจ ทันทีที่ลูกเข้ามาในบ้าน สายตาของฉันก็สะดุดกับขากางเกงที่ลอยสูงพ้นข้อเท้าของเขา ตอนนั้นลูกของเราตัวสูงขึ้นมา

“ซึ่งเจกินข้าวบ้านคุณย่ามาแล้วใช่ไหมลูก”

ซึ่งเจไม่ยอมตอบคำถาม วิ่งขึ้นไปบนชั้นสองของบ้านทันที ดูเหมือนคำพูดกับส่วนสูงของลูกจะแปรผกผันกัน ตั้งแต่เมื่อไหร่กันนะที่ซึ่งเจเริ่มแสดงท่าทางหงุดหงิดใส่ฉันแบบนี้

อาจเป็นเพราะลูกกำลังเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น ตอนนี้เค้าโครงใบหน้าที่เคยดูกลมและน่ารักเริ่มเปลี่ยนเป็นคมสันในแบบฉบับผู้ชายมากขึ้น รอบปากมีหนวดขึ้นประปราย เขาคงกำลังหมกมุ่นกับความเปลี่ยนแปลงของตัวเอง เริ่มลงกลอนล็อกประตูห้องนอน ตอนนั้นฉันเหมือนผู้บุกรุกสำหรับลูกที่วันๆ เอาแต่เคาะประตูเรียกหาอย่างน่ารำคาญ

“วันนี้เพื่อนคุณมาหาเป็นไงบ้าง”

สามีมองฉันซึ่งยืนรออยู่ที่ประตูทางเข้าบ้าน พลังส่งยิ้มกว้างให้ ทันทีที่เห็นรอยยิ้มของเขา ความอึดอัดใจของฉันก็พลันหมดลงเหมือนหิมะละลาย ฉันรอคอยรอยยิ้มอบอุ่นที่สามารถฟุ้งฟิงได้ของเขามาตลอดช่วงบ่าย

อาจเป็นเพราะช่วงนี้งานที่โรงพยาบาลค่อนข้างเครียดจัด ร่างกายของเขาที่เคยดูแข็งแรงกำลังงอแงจึงดูซูบผอมลง กอปรกับเลือดคลุ้มตัวโคร่งที่สวมอยู่ทำให้วันนี้ตัวเขาดูเล็กลงอีก ฉันรู้สึกไม่สบายใจเลย

“ก็เดิมๆ ละคะ ทุกคนเอาแต่บ่นว่าลำบาก”

ฉันอยากเล่าสิ่งที่ตัวเองเห็นในสวนให้สามีฟัง แต่เพราะซึ่งเจที่เอากะเป๋าขึ้นไปเก็บบนห้องนอนลงมาที่ห้องรับแขกซะก่อนจึงไม่กล้าพูดเรื่องนี้ขึ้นมา ลูกที่อยู่ในชุดเดิมนอนเหยียดตัวลงบนโซฟา พาดขาข้างหนึ่งบนพนักโซฟาอย่างไม่ใส่ใจ

“ทำอะไรนะ นอนแบบนั้นดูไม่ดีเลยนะ”

“เรื่องของผม”

ซึ่งเจตอบอย่างรำคาญใจ เปิดทีวีไล่เปลี่ยนช่องไปเรื่อย ๆ ในหนังสือที่ฉันอ่านบอกว่า เมื่อลูกเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นจะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวต่อต้านพ่อแม่ หากพ่อแม่ตอบโต้พวกเขาก็เท่ากับตกหลุมพรางนี้ มีประโยคหนึ่งเขียนบอกไว้อย่างน่าประทับใจว่า วัยรุ่นเป็นช่วงเวลาที่ลูกพร้อมขัดแย้งกับพ่อแม่ทุกเรื่อง

ยามลูกเป็นเด็ก ฉันมีหน้าที่เลือกทุกอย่างให้เขา ตั้งแต่ถุงเท้าที่ใส่ไปจนถึงทรงผม ชนิดของเครื่องเขียน สมุดโน้ต หรือแม้กระทั่งแบรนด์กระเป๋าก็ใช่ การเตรียมทุกอย่างให้ลูกคือความสุขของฉัน การสร้างซึ่งเจให้เป็นเด็กมีรสนิยมดีถือเป็นรางวัล สำหรับตัวฉันในวัยเยาว์ที่ชีวิตไม่ได้เพียบพร้อมและสมบูรณ์แบบ แต่ตอนนี้ซึ่งเจที่อายุสิบห้าปีพยายามปฏิเสธรสนิยมทั้งหมดที่ฉันเคยหล่อหลอมให้เขา

ซึ่งเจดรีโมตเปลี่ยนช่องทีวีไปเรื่อย ๆ เมื่อเจอช่อง UFC สายตาก็เริ่มสนใจรายการที่วิวตรงหน้า

“ก่อนลงมายุติทีวีทำไมไม่เปลี่ยนเสื้อผ้าให้เรียบร้อย”

สามีพูดด้วยน้ำเสียงเรียบขาดคล้ายออกคำสั่ง ซึ่งเจเงยหน้าขึ้นมองพ่อ ลูกไม่พูดอะไร แต่ยอมลุกขึ้น เดินกลับขึ้นไปบนห้องนอนชั้นสองทันที หัวใจของฉันซาบซึ้งที่เห็นลูกยอมทำตามคำสั่งของสามีง่าย ๆ เช่นนี้

สามีถือเอกสารบิกิใหญ่เดินตามซึ่งเจขึ้นไปห้องหนังสือบนชั้นสอง ฉันเดินตามเขาขึ้นไปติด ๆ สามีวางเอกสารกับหนังสือที่รับมาจากสมาคมวิชาการลงบนโต๊ะ เหลียวมองฉันที่เดินตามเข้ามาในห้องหนังสือ

“มีอะไรรีบเล่า หรือว่าเห็นผีอีกแล้ว”

สามีถามขึ้นอย่างหัวน้ใจ ฉันเป็นคนขี้ขลาดอ่อน หวาดกลัวแม้กระทั่งเสียงแว่วที่ดังขึ้นในบ้าน ตั้งแต่ย้ายมาอยู่ที่นี้ฉันมักจะได้ยินเสียงแปลกๆ อยู่เสมอ เพราะเป็นคนที่ไม่ประสาทมผัสสไวต่อเสียงต่างๆ สมัยอยู่อพาร์ทเมนต์เสียงที่ได้ยินมีแค่เสียงเบาๆ ระหว่างชั้นเท่านั้น แต่พอย้ายมาอยู่ที่บ้านหลังนี้ เสียงแผ่วเบาที่ดังขึ้นทุกที่กระตุ้นโสตประสาทจนฉันทรมานใจมาก ทุกครั้งที่ฉันเล่าว่าได้ยินเสียงพวกนี้ สามีจะล่อว่าเป็นเสียงผี แต่ฉันไม่รู้สึกลดลงกับคำพูดหยอกเย้าของเขา และไม่ชอบให้ใครพูดถึงคำที่เกี่ยวข้องกับความตาย

สามีอ่านใจฉันออกถึงสงบคาลง เผื่อมองสีหน้าที่ไม่สบายใจของฉันเจี๊ยบๆ ราวกับกำลังวิเคราะห์จิตใจของฉันอยู่

สามีอายุมากกว่าฉันถึงสิบปี ฉันจึงเคารพและพึ่งพาเขามาโดยตลอด ตั้งแต่สมัยเป็นคนรัก ไม่ว่าสามีจะมีอายุสามสิบสามปี สี่สิบปี หรือแม้กระทั่งตอนนี้ยังเข้าสู่วัยสี่สิบเก้าปี เขาก็ยังเป็นคนที่คำจุนและปกป้องคุ้มครองฉันเสมอ ฉันเคยรู้สึกว่าคุณรู้สึกรู้สึกที่ตัวเองมีต่อเขาคือความรู้สึกของลูกสาวที่มีต่อพ่อ เพราะตัวเองสูญเสียพ่อไปตั้งแต่อายุห้าขวบ ฉันจึงนึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูกสาวไม่ออก เวลาคิดถึงท่านก็จะจินตนาการถึงพ่อทุกๆ ไปแทน

“ที่รักคะ เราลองติดต่อบริษัทสร้างบ้านอีกครั้งดีไหม”

ก่อนจะเล่าสิ่งที่ตัวเองพบเห็นในสวน ฉันคิดว่าจะต้องโน้มน้าวสามีให้เชื่อคำพูดฉันซะก่อน

“บริษัทสร้างบ้าน? ทำไมละ”

สามีย้อนถาม พลางยกกระเป๋าตกปลาสีดำที่ตั้งไว้ระหว่างผนังกับตู้หนังสือขึ้นมา มันเป็นกระเป๋าตกปลาที่ได้รับมาจากพนักงานบริษัทเกาส์กรรม ลายทางสีดำคาดเงินมองแล้วน่าเวียนหัว ไม่ใช่รสนิยมของสามีฉันแน่นอน ลวดลายสีเงินฉิมๆ มองแวบเดียวก็รู้ว่าเป็นสินค้าราคาถูก

“ที่รัก...ในแปลงดอกไม้เนอะ...”

“อ้อ กลิ่นเหม็นไซ้ไหม ผมบอกคุณแล้วไงว่าเป็นกลิ่นปุย อย่าไป

สนใจเลย”

สีหน้าของเขาที่ดูเฉยเมยซ้ำยังพูดไปยิ้มไป แต่ทว่าคนที่ตั้งใจเรื่องนี้ไม่ได้มีแค่ฉัน เพื่อนทุกคนที่มาเยี่ยมบ้านวันนี้ต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันว่ากลิ่นนั้นเหม็นกว่าปกติ และพากันแสดงสีหน้าลำบากใจ นอกจากนี้สิ่งที่อยู่ใต้ดินนั้น...

“ในสวน มีอะไรแปลกๆอยู่ด้วย เหมือนจะเป็นซากสัตว์ตาย!”

สิ่งที่ฉันเห็นไม่ใช่สัตว์แน่นอน มันคือมือคน แต่เพราะมีดินกลบทับอยู่จนมองไม่เห็นชัด ที่แน่ๆมันคือนิ้วกับเล็บคน ฉันไม่กล้าพูดเต็มปากว่าในนั้นมีศพคนอยู่ ในแปลงดอกไม้มีศพคน...เนื่องจากไม่ใช่เรื่องล้อเล่นฉันจึงพูดอ้อมๆว่าซากสัตว์ เพียงเพราะอยากให้เขาออกไปขุดยืนยันดูด้วยตัวเองอีกครั้ง สามีนินัสยสุขุมต่างจากฉันที่ซุกงวลจ้องมองใบหน้าของฉันอย่างห่วงใย

“สัตว์นั้นหรือ”

“คะ ตอนทำสวนบริษัทรับเหมาอาจแกล้งเรก็ได้...หรือไม่ก็อาจแอบทำเรื่องไม่ดีที่คนอื่นไม่รู้...ดังนั้นเราควรตรวจสอบให้แน่ใจก่อน...ว่ามันไม่ใช่ความผิดของเรา...ฉันก็เลยอยากให้คุณติดต่อบริษัทสร้างบ้านดู...”

ฉันเรียบเรียงความคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผล ทว่าตอนพูดถ้อยคำกลับฟังดูติดขัดไม่ต่อเนื่อง เขาขมวดคิ้วเคร่งเครียดทันทีที่ฉันพูดจบ

“คุณ...ไปเห็นอะไรในสวนมาใช้ไหม”

“ก็...เรื่องน่าขงลูก...”

ตอนที่พวกเราตัดสินใจย้ายมาอยู่ที่เมืองใหม่พันกโย ขณะมองหาที่สร้างบ้านพวกเราเจอที่แปลงนี้เข้าพอดี ทุกอย่างถูกสร้างขึ้นใหม่ ในทอระบายน้ำจึงไม่มีแม้แต่หนูวิ่งไปมา แม้ฉันจะไม่เคยเห็นหนูและไม่ได้ยินเสียงร้อง แต่เนื่องจากเพิ่งเคยสร้างบ้านบนที่ดินใหม่ครั้งแรกจึงแอบกลัวว่าจะมีอะไรสกปรกแอบฝังอยู่ในบ้าน ความรู้สึกคลุมเครือนั้นท้ายที่สุดก็เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตา อยู่ในสวนหลังบ้านของเรานี่เอง

“คุณกลัวใช่ไหม เดี่ยวผมจะลงไปดูเอง รออยู่ที่นั่นะ”

สามีสั่งห้ามไม่ให้ฉันตามไปด้วย ขณะได้ยินเสียงฝีเท้าของเขาเดินลง

บันไดไป ตัวฉันยืนนั่งจ้องอยู่ในห้องหนังสือ ฉันควรทำยังไงดี ทำไมเอาแต่ยืนเฉยอยู่ที่นั่นแบบนี้ ฉันควรไปนั่งรอที่โซฟา ควรโทรแจ้งตำรวจ หรือว่าควรตามเขาลงไปที่ชั้นหนึ่ง...

ทันใดนั้นกระเป๋าทกปลาลายทางสีดำคาดเงินที่สามีวางพียงผนังไว้ก็เอียงล้มตกลงมาดังโครมเหมือนถูกผีผลัก ภายในนั้นว่างเปล่าไม่มีอะไรเลย

หลังจากเห็นภาพน่ากลัวในสวนเช้า ฉันไม่กล้าเข้าไปในห้องครัวต่อให้มีหน้าตาต่างกันไว้ก็ยังรู้สึกวุ่นวายกับครัวเป็นพื้นที่เชื่อมต่อกัน

ฉันมองสามีที่เท้าเอวเดินย่ำเข้าไปในแปลงดอกไม้ผ่านหน้าต่างห้องครัว ไม่รู้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ถึงไม่ยอมพูดลึกลงไป แต่กลับดินฝังหลุมที่ฉันขุดไว้จนมีสภาพเหมือนเดิม ก่อนจะหันกลับมาจ้องมองฉันที่ยืนอยู่ในห้องครัว เพราะด้านนอกมืดสนิทจึงมองเห็นในบ้านที่สว่างจ้าได้ชัดเจนตรงข้ามกับฉันที่เห็นสีหน้าของเขาเปล่าเลือน รู้สึกแคว່สามีกำลังจ้องเขม็งมาที่ฉัน

เขาใช้พลั่วจากห้องเก็บของเกลี่ยหน้าดินที่กระจายเรียกราดให้เข้าที่ ทำทางของสามีดูสบายใจ ไม่เหมือนคนที่พบนิ้วมือในแปลงดอกไม้ หรือว่าฉันจะมองผิดไปเอง อาจมองผิดไปจริง ๆ ก็ได้...พอคิดแบบนั้นใบหน้าของฉันก็เห่อร้อนขึ้นมาด้วยความอับอาย คนวัยสามสิบเก้ามองนิ้วตุ้กตาที่ถูกทิ้งไว้เป็นศพ ช่างจินตนาการไม่ต่างจากเด็กสาวแรกเริ่ม ความกลัวนิ้วตุ้กตาทำให้ตลอดช่วงบ่ายฉันไม่กล้าเปิดฝ้าม่าน เอาแต่นั่งตัวสั่นหลบอยู่ในบ้าน อย่างไรก็ตาม คนที่ได้กลิ่นเหม็นไม่ได้มีแค่ฉันคนเดียว พวกเพื่อน ๆ ต่างพูดถึงกลิ่นนี้เป็นเสียงเดียวกัน พวกมันสงสัยว่าอาจเป็นซากสัตว์ตาย ดังนั้นคนที่เข้าใจผิดเรื่องนี้ไม่ได้มีแค่ฉันคนเดียว

ฉันแอบสังเกตสีหน้าของสามีที่กำลังสลัดดินในรองเท้าและออกก่อนก้าวเข้ามาในบ้าน เขาดูเหมือนนักแสดงที่ซัดซ้อมบทบาทอย่างดี ลึก ๆ แล้วอาจผิดหวังที่ภรรยาทำตัวไม่น่าเชื่อถือ แต่ก็เสริมให้เป็นเชื่อมั่นในตัวฉัน

“ผมไปดูมาให้แล้วนะ คุณคงตาฟาดไปเองมากกว่า ในดินมีแต่เปลือกหอยแล้วก็เศษขยะ ไม่เห็นมีอะไรผิดปกติเลย”

ครั้นได้ยินสามีพูดแบบนี้ฉันก็ยังอึดอัดใจ เพราะแอบหวังให้สามีพูดเจอนักคนแล้วตกใจเหมือนตัวเอง ครั่งนี้ฉันรู้สึกอ่อนแอและน่าสมเพชเหลือเกิน

สามีเดินเข้าไปในครัวหยิบกาไฟฟ้าออกมาต้มน้ำ เขาซิงซาสมุนไพรในน้ำร้อนก่อนยื่นมาให้ ฉันรับถ้วยชานั้นไว้เงิบๆ ปล่อยให้สามีนวดบาศลายความตึงแน่นของกล้ามเนื้อให้

“ไม่มีอะไรที่คุณต้องเป็นห่วง ไม่มีอะไรที่ต้องกังวลใจ ไม่เป็นไรนะ คิดซะว่าเป็นเรื่องตลก อย่างน้อยซากลัสต์วิกก็ฟังดูน่าเชื่อถือกว่าเรื่องผี”

สามีบอกข้าๆ ฉันเหลือบมองปฏิทินที่ตั้งไว้บนตู้โชว์ วันที่ ๒๗ เมษายน มีปากกาเมจิกสีแดงวงไว้อย่างชัดเจน คนที่วงวันนี้นี้ไว้คือสามีไม่ใช่ฉัน

“อีกไม่กี่วันก็ถึงวันครบรอบวันตายพี่สาวคุณแล้ว ตอนเราย้ายมาที่นี่ใหม่ๆ คุณรู้สึกดีขึ้นไม่ใช่หรือ”

ฉันผงกศีรษะตอบเบาๆ ฉันอยากเป็นภรรยาที่แสนดี เป็นคนที่อ่อนโยนและฉลาด เป็นคนที่ใครๆ ก็ชอบ คู่ควรกับการเป็นเจ้าของบ้านหลังนี้ แต่แทนที่ความปรารถนาเหล่านั้นจะเป็นจริง รอบกายฉันกลับถูกโอบล้อมไปด้วยความโกรธแค้นและหมองเศร้า

เมื่อสิบหกปีก่อน วันที่ ๒๗ เมษายน ค.ศ. ๒๐๐๐ พี่สาวที่ฉันรักเสียชีวิต พี่สาวที่ไม่เคยมีวีแววหรือเหตุบังจ้ายใดๆ ให้เสียชีวิตจากโลกนี้ไปอย่างกะทันหัน ฉันกับพี่ผูกพันกันอย่างลึกซึ้งมากกว่าพี่น้องคู่อื่น เป็นพี่น้องที่อยู่เพื่อกันและกัน สำหรับฉันพี่สาวเป็นทั้งพ่อและแม่ เป็นครอบครัวเพียงหนึ่งเดียวที่ฉันสามารถพึ่งพิงได้จริงๆ พอพี่สาวเสียชีวิตกะทันหัน ที่พักพิงทางใจและกายของฉันก็หายไป

ฉันจับซาสมุนไพรที่สามีซิงให้ รวากับว่าซาอุ่นๆ ที่รินไหลเข้าสู่ร่างกายช่วยทำให้อารมณ์สงบขึ้น ฉันซ้อนสายตาขึ้นมองสามีที่นั่งอยู่ข้างๆ เขายังใส่เสื้อเชิ้ตสีขาวอยู่ตามเดิม

“ฉันไม่เป็นไรแล้วค่ะ คุณไปเปลี่ยนเสื้อเถอะ เหนื่อยมากไหมคะ”

“ไม่ ผมไม่เป็นไร”

สามียังดูลังเล ฝ้ามองฉันอย่างใกล้ชิด ถ้าเป็นไปได้เขาคงอยากย้อนความทรงจำของฉัน หรือไม่ก็อยากให้ฉันลบเลือนบางสิ่งบางอย่างไป

“อ้อ จริงสิ เห็นวันนี้คุณบอกว่าจะไปตกปลา”

“อืม...นั่นสิ แต่ว่า...คุณไม่เป็นไรแน่นะ”

เขามองฉันด้วยแววตาห่วงใย

“ไม่เป็นไรแล้วค่ะ ว่าแต่คนที่ไปกับคุณไว้ใจได้แน่นะ ไปตกปลาตอนกลางคืนอันตรายออก”

“เป็นคนที่ทำงานร่วมกันนะ พวกหมอย่างเราจำเป็นต้องสนิทกับคนบริษัทเอาไว้บ้าง ผมเลยลองคบหาพวกเขาดู”

สามีลูบแผ่นหลังของฉันแผ่วเบา ฝ่ามือนั้นทำให้ซาอุ่นแล่นไหลไปทั่วทั้งร่างกายของฉันซ้ำๆ

เขาปลอบโยนจนฉันรู้สึกผ่อนคลาย เข้าสู่วังค์นิทราอย่างง่ายดาย ถ้ามีมือของเขาคอยลูบปลอบ ความกังวลใจใดๆ ก็คล้ายจะหายไปจนหมด ขณะหลับไหลฉันรู้สึกว่าจะระแสบอุ่นและเบาสบายจากมือของเขาส่งผ่านมาสู่ร่างกายของฉันอย่างเจิบเจียน

ความอ่อนล้าระคนเคลิบเคลิ้มถูกขับเคลื่อนเป็นพลังทางเพศ พ้นจากระยะหลับลึก ความเหนื่อยล้าที่ซุกซ่อนอยู่กระตุ้นฉันที่ละนิด หัวใจเต้นแรงและบีบคั้นเหมือนถูกขมิ้นจูบแรกจากคนที่รักกันมานาน ผู้ชายคนนั้นจูบฉันเบาๆ ที่เปลือกตา เปลือกตาที่ถูกริมฝีปากของชายแปลกหน้าแตะต้องสั้นไหว เขาอ่อนโยนกับฉันมาก เป็นทุกสิ่งทีฉันต้องการ เป็นกำลังใจท่วมท้น ผู้ชายที่ดูน่าเกรงขามคนนั้นลูบไล้เนื้อตัวฉันด้วยความเอ็นดู ฉันเหมือนเป็นใครคนอื่นที่ยอมรับการปรนเปรอจากชายหนุ่มแปลกหน้า ผู้สง่างามและแข็งแกร่ง

เหงื่อบนหน้าผากของเขาที่กำลังเคลื่อนไหวอยู่บนร่างกายของฉัน ผุดพรายขึ้น ช่วงขณะแห่งความสุขสม ฉันกลับรู้สึกว่ายาดเหงื่อของเขา ดูสกปรกอย่างน่าประหลาด พริบตาที่เมื่อดเหงื่อบนหน้าผากนั้นหยดลงบนใบหน้าของฉัน พวกเราต่างถึงจุดสุดยอดพร้อมกัน เสียงครางที่ฟังดูเหมือน

เสียงกรีดร้องของเขาปลุกฉันตื่นขึ้นจากภวังค์ฝัน

ตอนที่ฉันลืมตาขึ้นมาแล้วพบว่าตัวเองอยู่ในห้องนอนคุ้นเคย ความรู้สึกเปล่าเปลี่ยวก็จู่โจมขึ้นมาอีกครั้งลอก ยิ่งตระหนักว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นชายแปลกหน้าไม่ใช่สามีตัวเอง ฉันยิ่งรู้สึกละอายใจ เพื่อลดความรู้สึกผิดนั้น ฉันจึงเหลียวหาสามี ทว่าตอนหลับไปบนที่นอนข้างๆ กลับไม่มีอุณหภูมิอบอุ่นจากร่างกายของเขา

สามีไม่อยู่ที่นี้ ฉันนึกขึ้นได้ว่าเขาบอกว่าจะออกไปตกปลาตอนกลางคืน ยิ่งคิดถึงลักษณะของชายแปลกหน้าที่ร่วมรักกันในความฝัน ฉันก็ยังสำนึกผิด เขาเป็นคนที่ฉันเคยพบเมื่อสัปดาห์ก่อน วันที่ ๑ เมษายน วันเมษาหน้าโง่ ฉันจำมันได้ขึ้นใจ

วันที่ ๑ เมษายน ราวๆ บ่ายสองโมง มีชายคนหนึ่งยืนอยู่หน้าบ้าน เหมือนยืนคอยอยู่ที่นั่นมาก่อนแล้ว

ระหว่างที่ฉันเปิดประตูรั้วเตรียมนำเศษอาหารออกไปทิ้งด้วยชุดอยู่บ้านและรองเท้าแตะ ชายคนนั้นบุกเข้ามาในสวนของบ้านเรา ช่วงที่เผชิญหน้ากับเขา ฉันมีลางสังหรณ์ว่าจะต้องเกิดเรื่องร้ายขึ้นแน่ๆ ผู้ชายคนนี้อาจข่มขืนฉัน...หลังจากข่มขืนเสร็จก็อาจจะกระหน่ำแทงฉันด้วยมีด... นำศพฉันไปซ่อนอำพรางในบ้านแล้วหลบหนีไป

“นี่คุณ อย่าล้อเล่นนะ เข้ามาในบ้านคนอื่นแบบนี้ได้ไง...”

ชายคนนั้นพอเห็นสีหน้าซีดจืดของฉันก็รีบหยิบนามบัตรออกมาจากกระเป๋าเสื้อสูท

“ผมชื่อคิมยูนบอมครับ เป็นหัวหน้าทีมบริษัทเภสัชกรรมยูจิน ผอ.โรงพยาบาลน่าจะรู้จักผมดี”

ฉันอ่านชื่อคิมยูนบอมบนนามบัตรที่ชายคนนั้นยื่นให้ เขาคงตั้งใจมหาสามีของฉันที่เป็นกุมารแพทย์ เนื่องจากแผนกกุมารเวชเป็นแผนกที่ส่งซื้อขายเป็นจำนวนมาก เลยดันดันมาตามตื้อสามีฉันถึงบ้านเพื่อเสนอขายยาจากบริษัทตัวเอง

“คุณนายครับ จำผมไม่ได้เหรอ”

เขายิ้มสดใสจนเห็นฟันสีขาว ฉันเพ่งมองรูปร่างหน้าตาของเขา ชายคนนี้สูงเกินกว่า ๑๘๐ เซนติเมตร ผิวสีเข้ม ร่างกายกำยำสมส่วน เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อเหมือนนักกีฬา ดวงตาโต คิ้วเข้มจัดดูเหมือนคนเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ถ้าฉันเคยเห็นเขามาก่อนจริงๆ จะต้องจำได้ อย่างแม่นยำ สำหรับคนวัยยี่สิบกว่าแล้ว ผู้ชายคนนี้จัดว่าเป็นคนที่หน้าตาดี เรียกว่าหล่อมากก็ได้

“ฉันจำไม่ได้หรอก เราเคยเจอกันที่ไหนคะ หรือว่าเราเคยเจอกันที่โรงพยาบาลของสามีฉัน”

เขาไม่ยอมบอกว่าเราสองคนเคยเจอกันที่ไหนมาก่อน กลับทำท่าสบายๆ เหมือนคนเหนือกว่าที่ฉันไม่รู้เรื่องนั้น

“เดี๋ยวฉันจะติดต่อสามีให้คะ”

ฉันรู้สึกอารมณ์เสียทันที พยายามควานหามือถือในกระเป๋าเสื้อ แต่ลืมสนิทว่าตัวเองวางมันทิ้งไว้ในห้องนอน

“ไม่เป็นไรครับ ตอนนี้นึกผมคงกำลังตรวจคนไข้อยู่ ผมแค่บังเอิญผ่านมาที่พนักโยเลยแวะมาที่นี่ เดี่ยวจะกลับเลย ได้ข่าวว่าตึกที่สร้างใหม่ แถวสถานีพนักโยจะให้โรงพยาบาลเข้าทั้งหมด ผมเลยมาสืบหาโรงพยาบาล และร้านขายยาแถวนี้”

ในมือของชายผู้นั้นถือกระเป๋าขนาดใหญ่ สามีของฉันเป็นคนชอบตกปลา ฉันจึงพอรู้ว่ามันคือกระเป๋าตกปลา

“บ้านย่านนี้สวยงามมากเลยนะครับ เหมือนย่านเบเวอร์ลีฮิลล์ ในอเมริกาเลย ที่อยู่ของดาราไซ้ไหมนะ พวกนักแสดงนะ...ราคาบ้านหลังนี้เกินสองพันล้านวอนไหมครับ ขนาดราคาอพาร์ทเมนต์ที่เมืองฝั่งตะวันออกค่าเช่าแบบชอนเซ^{*} ยังปาเข้าไปเจ็ดแปดร้อยล้านวอนนะ บ้านย่านนี้แพงจริงๆ นะครับ...ยังมีสายรถไฟชินบุนตัดตัดผ่าน ราคาที่ดิน

^{*} การเช่าบ้านแบบชอนเซในประเทศเกาหลี คือการจ่ายเงินก้อนใหญ่ให้แก่เจ้าของบ้านเป็นเงินจำนวน ๒๐ - ๓๐ เปอร์เซนต์ของราคาบ้าน โดยมีระยะสัญญาขั้นต่ำหนึ่งปี เมื่อย้ายออกจะได้รับเงินก้อนนั้นคืน

ก็ยังปีนตัวสูงขึ้นอีก ถ้าผมมีเงินก็อยากซื้อออฟฟิศเพล^{๑๑}ไว้ปล่อยให้คนเช่าสักห้อง โอ้โฮ บ้านหลังนี้สวยจังเลย...เกิดมาทั้งทีต้องได้ลองอยู่บ้านแบบนี้สักครั้ง ว่าไหมครับ”

เขาค็อยยิ้มกว้างขณะคุยโม้ พยายามปั้นแต่งคำพูดให้สวยหรูทั้งที่น้ำเสียงกับสีหน้าดูดิบดีเถื่อน ฉันรู้สึกตัวเองกำลังถูกเขาหาเรื่องอยู่ เขาพยายามกวาดสายตาลอบมองเข้าไปในบ้าน ฉันเผลอทำหน้าหงุดหงิดใส่โดยไม่รู้ตัว ชายคนนั้นรีบยื่นกระดาษตกปลาใส่มือฉัน

“อ้อ แล้วผมเอาไอ้นี่มาให้ด้วย ผাগให้ ผอ.หน่อยนะครับ”

ฉันรับกระดาษตกปลาใบนั้นไว้ มันเป็นกระดาษตกปลาลายทางสีดาคาดเงิน เพราะเป็นกระดาษเป่าปลาจึงมีน้ำหนักเบา

“เดี๋ยวละ สามี่ฉันยังไม่อนุญาตเลย ฉันคงรับมันไว้ไม่ได้หรอก รอให้เขากลับมาจากโรงพยาบาลก่อนแล้วคุณค่อยให้เองเถอะ ฉันไม่ชอบรับของส่งๆ แบบนี้”

ฉันอ้างสามี่พลางส่งกระดาษตกปลาคืน ไม่อยากข้องเกี่ยวกับเขาไม่ว่าจะแง่ไหนก็ตาม ขอแค่ให้เขาออกไปจากบ้านหลังนี้ก็พอ

ชายคนนั้นค็อยยิ้มสดใสเช่นเดิม คล้ายกับรอยยิ้มของพ่อที่มีให้ลูกสาว ทั้งที่เขากำลังยิ้ม แต่ฉันกลับรู้สึกถูกเหยียดหยาม

“เรื่องแบบนี้ต้องขออนุญาตด้วยเหอครับ มันเป็นเรื่องที่ ผอ.ต้องการไม่เชื่อคุณนายลองโทร.เช็กดูก็ได้นะ”

เขาก้าวเข้ามาประชิดตัวฉัน โน้มศีรษะลงก่อนเป่าลมแผ่วๆ ลงบนปากของฉัน ลมหายใจอุ่นร้อนจากปากเขาสัมผัสถูกต้นคอฉันอย่างน่ารังเกียจ

“มีใบไม้ติดอยู่บนบานะครับ”

ฉันมองปากตัวเองตามที่ชายคนนั้นบอก แต่ไม่มีอะไรติดอยู่ ถึงเขาจะเอาใบไม้มาให้ก็จริง แต่ก็ถือเป็นพฤติกรรมที่ไร้มารยาท ทั้งที่ฉันรู้สึกไม่พอใจ แต่ไม่สามารถขับไล่เขาไปได้ทันที เพราะไม่แน่ใจว่าเขาเป็นแขกคนสำคัญของสามี่เปล่า

^{๑๑}รูปแบบที่พักอาศัยประเภทหนึ่งในเกาหลี สามารถใช้เป็นที่อยู่และออฟฟิศทำงาน

ฉันเดินกลับเข้าไปในบ้านเพื่อโทร.หาสามี โดยให้เขารออยู่ในสวน แม้จะล็อกประตูบ้านแล้วแต่ก็ยังรู้สึกไม่สบายใจอยู่ดี ฉันจึงเดินไปที่ข้าง หน้าต่างลอบสังเกตชายคนนั้นที่ยืนอยู่ในสวน

วินาทีนั้นเอง ฉันเห็นเขาใช้มือถือถ่ายภาพในบ้านผ่านช่องเล็กๆ ของ ผ้าม่านอย่างเอาเป็นเอาตาย ตอนที่เห็นแสงแฟลชฉันยกมือขึ้นปิดใบหน้าตัวเองทันที

“นี่คุณ กำลังทำอะไรอยู่ล่ะ!”

ฉันร้องท้วงแต่เขาก็กลับไม่รำมือ ยังคงใช้มือถือถ่ายรูปต่อไป ฉันหวาดกลัวท่าทางไม่น่าไว้วางใจของเขาจึงรีบวิ่งมาปิดหน้าต่างจนสุด แล้ววิ่งไปหยิบมือถือในห้องนอน

สามีคงกำลังตรวจคนไข้อยู่จึงไม่รับสายของฉัน ในหัวสมองตอนนี้สับสนไปหมดว่าควรรับกระเป๋ามาไหม หรือควรปฏิเสธดี ฉันจึงมองไปทางสวนผ่านผ้าม่านอีกครั้ง ไม่เห็นเขายืนอยู่ที่นั่นแล้ว บนพื้นมีกระเป๋าวางไว้ ฉันเดินไปแอบมองสวนหลังบ้านผ่านทางห้องครัวแต่ก็ไม่เห็นแม้แต่เงาของเขา ฉันเปิดประตูบ้านแต่ไม่กล้าเดินออกไปทันที กลัวว่าชายคนนั้นจะหลบอยู่แถวหน้าบ้าน ซ่อนมีดเอาไว้แล้วบุกเข้ามาทำอันตรายฉัน ฉันกังวลใจว่าควรแจ้งความดีไหม จึงตรวจเช็คระบบรักษาความปลอดภัยในบ้าน หวังทุกอย่างจะเรียบร้อยไม่พบความผิดปกติ

ในสวนกับในบ้านติดตั้งระบบรักษาความปลอดภัยเอาไว้ มีกล้อง CCTV ทำงานอัตโนมัติตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง อย่างไรก็ตามฉันก็ไม่เคยมั่นใจ ร้อยเปอร์เซ็นต์ บ้านเดี่ยวแบบนี้ใครๆ ก็บุกรุกเข้ามาได้ทั้งนั้น

พอคิดดูแล้วฉันไม่เคยต้องการย้ายมาอยู่ที่นี่เลย คนที่ตัดสินใจให้พวกเราย้ายมาอยู่ที่นี่คือแม่สามี ท่านซื้ออพาร์ทเมนต์ที่เมืองใหม่พันกโย แล้วปล่อยให้คนเช่าสามปี ระหว่างนั้นราคาอสังหาริมทรัพย์พุ่งทะยานขึ้นสูงสุดจนไม่มีทางสูงไปกว่านี้อีกแล้ว ท่านจึงขายอพาร์ทเมนต์แห่งนั้นได้กำไรมาถึงสี่ร้อยล้านวอน แม่สามีที่มาเมืองพันกโยบ่อยๆ เริ่มมองหาที่ดินสำหรับสร้างบ้านเดี่ยว เป้าหมายครั้งนี้ไม่ใช่การลงทุน แต่เป็นการมองหาที่ดินเพื่อสร้างบ้านแห่งความสุขให้ลูกชาย สามีคล้อยตามความคิด

ของท่าน เขาอยากสร้างบ้านที่ฉันและซึงเจต้องการ มีส่วนร่วมรีนอยู่ในบริเวณบ้าน

สามิโน้มน้าวให้ฉันออกความเห็นเรื่องบ้านในพื้นที่ใครๆ ก็อยากมี เขาบอกว่าถ้าได้อยู่ในบ้านที่มีเพดานสูง มองเห็นเมฆไม้ผ่านกระจกจะต้องรู้สึกผ่อนคลายแน่ๆ ตอนที่พวกเรานัดพบสถาปนิกและมัณฑนากร สามิเป็นคนเลือกโทนสีของบ้านที่ดูอบอุ่นสบายตา กำหนดเฟอร์นิเจอร์แบบต่างๆ รวมทั้งบรรยากาศที่ตัวเองต้องการ ฉันไม่สามารถขัดความคิดของเขาได้เพราะสามิเลือกทุกอย่างเพื่อฉัน ตอนบอกเพื่อนๆ ว่าพวกเราจะย้ายมาอยู่ที่นี่ ทุกคนดูตื่นเต้นระคนอิจฉา ใช่ว่าสายตาเหล่านั้นทำให้ฉันมีความสุขและทนงตน ทั้งที่ความจริงแล้วฉันต้องการอยู่พื้นที่แฮลล์ในอพาร์ทเมนต์หลุมมากกว่าบ้านเดี่ยว ไม่ได้ต้องการให้ใครอิจฉา ขอแค่ได้อยู่ในบ้านที่ไม่มีใครบุกรุกเข้ามาง่ายๆ ก็พอ

หลังจากย้ายมาที่นี่ฉันดีใจอยู่ได้ไม่กี่อาทิตย์ ก่อนจะเริ่มรู้สึกหวาดผวาทันทีหลังจากนี้ เวลาลมพัดมาฉันจะได้ยินเสียงหวีดหวีดดังขึ้นจากหน้าต่างชั้นสองของบ้าน จนคิดว่าคนงานก่อสร้างเผละทำผิดแบบไปรีเปลา ยิ่งเวลาอยู่บ้านคนเดียวฉันยิ่งกลัวจับใจว่าอาจมีใครแอบเข้ามาหลบในบ้าน ไม่กล้าเปิดประตูหน้าบ้าน หรือแม้แต่ทำความสะอาด ฉันอยากย้ายมาที่นี่ในวัณษัตรี^{๑๑} ทว่าไม่มีใครสนใจความเห็นของฉัน สุดท้ายพวกเราย้ายมาที่นี่ในวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์

ฉันกลัวว่าเขาจะซ่อนตัวอยู่ในสวน มือของฉันกำมือถือไว้นแน่นภาวนาให้สามิโทรกลับมา ในระหว่างนั้นมีเสียงข้อความดังขึ้น ฉันคิดว่าสามิส่งมาจึงรีบเปิดอ่าน พบรูปเพนกวินกำลังบินอยู่บนท้องฟ้า ด้านล่างมีบทความจากนิตยสาร (ไทม์) ส่งเสริมให้ออนุรักษ์เพนกวินที่กำลังเผชิญกับวิกฤติใกล้สูญพันธุ์เนื่องจากภาวะโลกร้อน เป็นข้อความซึ่งถูกแชร์มาจาก

^{๑๑}เรียกว่า ชน ออบนีน นัล (손없는날) เป็นวันที่ไม่มีความเสียหายหรือวันที่ไม่มีอุบัติเหตุร้าย ใช้กำหนดวันย้ายบ้านตามปฏิทินจันทรคติ โดยมากไม่นิยมย้ายในวันดังกล่าวด้วยเลข ๗ และ ๘

ผู้ปกครองที่ฉันรู้จักในงานประชุมผู้ปกครองของซึ่งเจ

ถ้าไม่ใช่เพราะข้อความนั้น ฉันคงจำไม่ได้ว่าวันนั้นเป็นวันเมฆาหน้า^{๑๒} ทำให้ถึงฝันว่ามีอะไรกับคนพรัศน์นั้นได้นะ ภาพใบหน้าเพื่อนเหงื่อของเขา ลอยเข้ามาในหัว ฉันคว้ามือถือที่วางอยู่บนโต๊ะข้างเตียงมาดูเวลา ตอนนี้อยู่สองกว่าแล้ว ฉันผลอยหลับไปตอนไหนกันทั้งที่ตัวเองมีอาการนอนไม่หลับอยู่บ่อยๆ แต่เมื่อวานกลับผลอยหลับไปตั้งแต่ช่วงหัวค่ำ คงเพราะเห็นสิ่งแปลกๆ ในสวนเข้าสติจึงไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

เมื่อไหร่สามีจะกลับมาซะที ฉันโทรหาแต่เขาไม่รับสาย เวลาออกไปตกปลากลางดึกเขาจะปิดเสียงและเปิดระบบสั่นไว้แทน เพื่อไม่ให้ปลาตกใจเสียงดังจนวายน้ำหนีไป

การนอนคนเดียวช่างเปล่าเปลี่ยวเหลือเกิน หูของฉันเงี่ยฟังเสียงเบาหวีที่ดังขึ้นในบ้านไปโดยอัตโนมัติ คิดว่าครั้งหน้าจะต้องห้ามไม่ให้สามีออกไปตกปลาตอนกลางคืนอีก ฉันรู้สึกเป็นห่วงเขาจึงลุกขึ้นนั่ง วาดมือเป็นรูปไม้กางเขน สวดภาวนาลึนๆ ขอพรให้พระเจ้าช่วยคุ้มครองสามีของฉัน อย่าได้เกิดเรื่องไม่ดีขึ้นกับครอบครัวของเรา ให้มีแต่ความสงบสุข หลังจากภาวนาจบหัวใจของฉันโล่งสบายขึ้น ร่างกายจมดิ่งลงสู่ห้วงนิทราอีกครั้ง

^{๑๒} ผู้แปล : ไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะรูปเพนกวินบินรีเปาล้างทำให้เธอจำได้ เพราะในความเป็นจริงเพนกวินไม่สามารถบินได้

วันอาทิตย์ที่ ๑๐ เมษายน

ซังอิน

หลับไปนานแค่ไหนนะ เสียงทีวีกับเครื่องดูดฝุ่นที่ตั้งมาจากห้องรับแขก ทำให้ฉันขมตานอนไม่ได้อีกต่อไป ฉันหรีดาลัยขึ้นด้วยความรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัว พอตื่นแล้วก็เลยลุกขึ้นนั่ง อยากหาอะไรมากินรองท้องสักหน่อย ฉันดูนาฬิกาตอนนี้เป็นเวลาเก้าโมงกว่าแล้ว ระหว่างนอนหลับมีเพียงข้อความโฆษณาถูกส่งมาเท่านั้น

ที่มุมห้องมีของเล่นเด็กกับของใช้วางอยู่เกลื่อนกลาด ซ่างๆ มีทีวีเครื่องเล็ก เสื้อผ้าและชุดชั้นในที่พับไว้เรียบร้อยกับครีมราคาถูกวางไว้ด้วยกัน

ทันทีที่เปิดประตูออกมาก็พบพี่สะใภ้กำลังดูดฝุ่นอย่างขะมักเขม้น เสียงเพลงร่าเริงดังมาจากช่องการ์ตูนที่จ้องมินหลานวัยห้าขวบกำลังเปิดดูอยู่ หลานชายคงรู้สึกหนวกหูเครื่องดูดฝุ่นจึงเร่งเสียงทีวีให้ดังขึ้นอีก แม่ที่หลังงอข้อมันพับผ้าอยู่บนโซฟาปวยตามองมาที่ฉัน

“เมื่อวานกลับมาตอนกี่โมง”

พี่สะใภ้มองฉันด้วยแวตาสงสัยเช่นกัน

“ประมาณสามทุ่มไปละ อะไรเนี่ยแม่ เมื่อวานตอนหนูกลับมาก็ถามไปแล้วรอบหนึ่ง ไซ้ไหมจงบิน”

“นี่ซังอิน ดึกตื่นขนาดนั้นมาอย่างไรล่ะ ไท.มาบอกกันก่อนสิ”

“สามีมาส่งค่ะ แล้วพี่เองเถอะมาถึงบ้านกี่โมง”

“ฉันเหรอ ขึ้นรถเที่ยวแรกตอนตีห้ากว่าๆ...มาถึงบ้านก็เกือบหกโมง

แล้ว”

ภรรยาของพี่ชายทำงานที่ร้านซูปมันฝรั่ง ต้องทำงานกะดึกสามวันต่อสัปดาห์

“น้องเขยมาส่งเธอแล้วกลับบ้านไปเฉยๆ เลยหรอ”

“เปล่าค่ะ สามีนี้นัดตกปลาตอนกลางคืนที่อ่างเก็บน้ำคิซัน...ฉันเลยขอให้เขามาส่ง ตั้งใจจะเอายาบำรุงมาให้แม่”

ฉันเดินไปหยิบกล่องยาบำรุงสารสกัดเห็ดชาก้าที่เพิ่งได้มาเมื่อวานให้แม่

“แม่ กินอันนี้นะ เขาบอกว่าดีต่อสุขภาพ”

“แกล้งมาถึงบ้านตอนกี่โมง”

แม่ถามคำถามเดิมซ้ำๆ

“แม่ น้องบอกว่าสามทุ่ม กลับมาตอนสามทุ่ม เอ้อ แม่นะแม่...น้องอุตส่าห์เอายาบำรุงมาให้ ดีใจไหมเนี่ย ลูกสาวมาหาตึกดินเพราะอยากนอนกับแม่...แม่โชคดีมากรู้ไหม”

พี่สะใภ้เล่าเรื่องความผูกพันของเราแม่ลูกไปเรื่อยเปื่อย

“พักนี้แม่สบายดี นอกจากอาการหลงลืมก็ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง...แต่เวลนอนกับแม่เธอต้องระวังหน่อยนะ ตอนฉันท้อง สามีก็บอกให้ระวัง”

เธอกระซิบกระซาบบอกฉัน

“นั่งพวกบ้า ทำเหมือนฉันเป็นคนป่วยกันอยู่ได้! ฉันสติดีกว่าพวกแกซะอีก อย่าพูดจาเพ้อเจ้อ! ถึงเป็นเด็กฉันก็จะฆ่าทิ้งให้หมดนั่งพวกโง่”

แม่เขวี้ยงผ้าที่พับไว้ใส่ภรรยาของพี่ชาย อาการอัลไซเมอร์ของท่านยังไม่ถึงขั้นรุนแรงก็จริง แต่ทว่าหลังจากแม่รู้ตัวว่าป่วย อารมณ์ของท่านก็ร้ายและแปรปรวนขึ้นเป็นสองเท่า

“พี่สะคะ”

“เมื่อวานไปอุลซัน น่าจะกลับวันนี้ละ”

พี่ชายของฉันทำงานเป็นคนขับรถส่งอาหารทะเล ต้องออกต่างจังหวัด

และค้างคืนบ้าง ฉันรู้อยู่แล้วว่าเมื่อคืนพ็อยู่ที่อุลซัน

“เพราะมีแม่คอยดูแลจงมินให้หนูเลียววางใจและกล้าไปทำงานใช่ไหมคะ แม่”

พ็ะก็พุดปलอบโยนท่าน สีหน้าของแม่ค่อนข้างนิ่งเฉยต่อคำพูดนั้น ในดวงตาของพ็ะก็มียิ้มเยาะจนความเหนื่อยล้า วันนี้เธอกลับมาถึงบ้านตอนเช้าตรู่ ไม่รู้ว่าได้นอนครบสามชั่วโมงรึเปล่า

คำพูดของพ็ะก็อาจดูเหมือนคนมองโลกในแง่ดีก็จริง แต่มันคือการไม่ยอมรับความชั่วร้ายในใจ ซึ่งนั่นทำให้ลำไส้ของฉันบิดเกร็งอย่างรุนแรง

หลังจากร้านขนมอบของพี่ชายปิดตัวลง ธนาคารก็ยึดบ้านที่ทั้งคู่นำไปค้ำประกันไว้ ครอบครัวของเขาจึงย้ายมาอยู่ที่อพาร์ทเมนต์การเคหะแห่งชาติของแม่ที่อาศัยอยู่คนเดียวในเมืองฮวาซอง ตอนย้ายมาอยู่ที่นี่ ครอบครัวของพ็ะก็ให้ห้องนอนใหญ่ โดยให้แม่ย้ายไปอยู่ที่ห้องนอนเล็กแทน หากเปิดประตูเตียงหรือตู้กับข้าวออกจะเห็นว่าอาหารเก่าเก็บของแม่ที่ดูหมดอายุแล้วทั้งนั้นฉกกองไว้ที่มุมหนึ่ง ตอนนี้พี่ชายของฉันทำงานเป็นคนส่งของ แม้จะได้งานทำแล้วแต่เขาก็ไม่คิดย้ายออกจากที่นี่ พี่อาจคิดว่าอพาร์ทเมนต์นี้ควรเป็นมรดกที่แม่จะให้เขา หลังจากครอบครัวของพ็ะก็ย้ายกลับมา บ้านพ่อแม่ของฉันทิ้งหายไป พ็ะก็มักยกกับฉันเสมอว่าให้โทรมาบอกก่อน คำพูดของเธอเหมือนบอกฉันอ้อม ๆ ว่า ฉันควรขออนุญาตก่อนมาที่นี่...มีลูกคนไหนบ้างที่เวลากลับบ้านต้องขออนุญาตก่อน บ้านหลังนี้เป็นบ้านของแม่ ไม่ใช่บ้านของพี่ชายซะหน่อย

เวลาฉันมาเยี่ยมแม่ ภรรยาพี่ชายชอบแสดงบพผู้ถูกระทำ เธอมักสวมบทลูกสะใภ้แสนดีที่อาศัยอยู่กับแม่สามี แต่สำหรับฉัน ในเนื้อเสียงของเธอนั้นมีความหยาบกระด้างปะปนอยู่ ฉันสงสัยเหลือเกินว่าต่อไปหากแม่มีอาการหลงลืมหนักขึ้น เธอจะแสดงความชั่วร้ายในใจออกมาอย่างไร เพราะเวลาอยู่ต่อหน้าผู้อื่นพ็ะก็อาจจะปรนนิบัติแม่อย่างดี แต่ลับหลังใครจะรู้ล่ะ ดูจากห้องนอนของท่านที่ตอนนี้กลายเป็นห้องเก็บของก็ได้ ตัวแม่ก็ไม่ต่างไปจากของในห้องเก็บของ

“ชีวิตเธอนี้โชคดีจัง พ่อคลอดลูกแล้ว...ก็ไม่ต้องคิดมาก มีครอบครัวเล็ก ๆ พ่อแม่ลูก...น้องเขยเองก็มีงานประจำทำ”

ฉันพยักหน้าเรียบ ๆ กับคำพูดของอีกฝ่าย แต่ในใจหัวเราะลั่น อิจฉาแม้กระทั่งเรื่องไร้สาระ เธอแสวงสวามิภักดิ์กลับกลั่นแกล้งความเห็นแก่ตัวไว้แทบไม่มีด

พี่สะใภ้อ่านสรรพคุณยาบำรุงที่เขียนไว้ข้างกล่องราวกับเป็นของตัวเองได้รับชะเอม สภาพของเธอดูคล้ายคนที่ใช้ชีวิตยากจนขั้นแค้นมาโดยตลอด ฉันไม่อยากตกอยู่ในสภาพผู้แพ้เช่นเดียวกับเธอ ฉันเกลียดชังความยากไร้อันเป็นรางวัลสำหรับผู้แพ้ที่สุด

“พวกเราอาจย้ายบ้านเร็ว ๆ นี้”

“ย้ายเหรอ ทำอะไรละ หรือเพราะงานของน้องเขย”

“เปล่าหรอกค่ะ เจ้าของบ้านขอขึ้นค่าเช่าอีกห้าสิบล้านวอน ใครจะไปหามาจ่ายได้ ก็เลยต้องย้าย”

“โอ้โฮ ตั้งห้าสิบล้านวอน เงินมากขนาดนั้นจะไปหามาจากที่ไหน... ถ้าไม่อยากอยู่พอาร์ทเมนต์ พวกเธอก็ลองหาห้องแถวหรือวิลล่า^{๓๓} ดูสิแบบนั้นถูกกว่า แถมเลี้ยงลูกได้ง่ายกว่าด้วย”

ฉันส่องมองไปทางเธอแต่ไม่ยอมเผยหน้าขึ้นสบตา

“แล้วถ้าฉันย้ายมาอยู่กับแม่ที่นั่นด้วยละ ตอนนั้นแม่ต้องการคนดูแล พี่เองก็ต้องออกไปทำงานกันทั้งคู่”

“เอ่อ...”

พี่สะใภ้ซังก้าง

“เรื่องนั้น...คงต้องปรึกษากัน ต้องถามแม่ดูด้วย...”

เธอเบือนหน้าไปทางแม่

“ไม่เอาหรอก คิดจะสูบบ้านไล่ฉันไปตายข้างถนนรีไรัง ทำไมแกคลอดลูกแล้วยังจะกลับมาอยู่บ้านอีก”

^{๓๓} วิลล่าเป็นที่พักที่อยู่ในตึกเหมือนหอพักแบ่งให้เช่าหรือซื้อ มีบุคคลทั่วไปเป็นเจ้าของ โดยส่วนมากมีขนาดสูงไม่เกินเจ็ดชั้น

คำพูดของแม่ทำให้สีหน้าของพีสะใภ้ดีขึ้น ดูเหมือนโล่งอก มันไม่ใช่สิ่งที่ฉันอยากพูดจริงๆ ฉันเพียงแค่อยากเห็นความจริงใจของเธอ เลยแกล้งหยิ่งเชิงพูดออกไปแบบนั้น

“คุณอา มือถือ...”

มือถือของฉันในมือของจงมินกำลังสั่นไม่หยุด ฉันหยิบมือถือตัวเองขึ้นมา พลังจ้องมองหมายเลขจากปลายทาง เป็นเบอร์ของคนที่ไม่รู้จัก เหล่มองสีหน้าของแม่กับพีสะใภ้เล็กน้อยก่อนรับสาย

“ฮัลโล!”

“สวัสดีครับ นั่นใช่ครอบครัวคุณคิมยูนบอมรีเปล่าครับ”

“คะ ใช่ค่ะ”

“เอ่อ...คือว่า ผมร้อยตำรวจตรี ยูนซังกิน จากสถานีฮวาซองเขตตะวันตกนะคะครับ”

“คะ มีอะไรรีเปล่าคะ”

“สามีของคุณ คิมยูนบอม เกิดปี ค.ศ. ๑๙๗๙ ใช่รีเปล่าครับ”

“ใช่ค่ะ เกิดอะไรขึ้นคะ”

ฝ่ายตรงข้ามเงียบไปชั่วครู่ ก่อนจะมีเสียงกระแอมไอดังขึ้น

“ครับ คือ...เช้าวันนี้ที่อ่างเก็บน้ำคิซัน เขตการปกครองบงซอน เมืองฮวาซอง เราพบ...พบศพของคุณคิมยูนบอมครับ ตอนนั้นศพของเขา ถูกส่งไปที่โรงพยาบาลทงทันซองชิม ทางตำรวจอยากเชิญญาติมาช่วยยืนยันตัวผู้ตายครับ”

เสียงจากปลายสายเหมือนจะแผ่วลง ฉันรู้สึกงงจนร่างสั่นเทา เป็นปฏิกิริยาแรกที่ร่างตอบสนองออกมา

“ฮัลโล! ฮัลโล!”

“...คือ เมื่อสักครู่คุณว่าอะไรนะคะ”

“เอ่อ...สามีของคุณเสียชีวิตแล้วครับ”

“คะ?”

“ช่วยมาที่โรงพยาบาลทงทันซองชิมด่วนเลยนะคะครับ พอจะทราบไหมว่าจากที่นั่นมาโรงพยาบาลใช้เวลาประมาณเท่าไรครับ”

“...”

“ตอนนี้คุณอยู่ที่ไหนครับ หรือว่าจะมาที่สถานีตำรวจก่อนแล้วค่อยไปโรงพยาบาลพร้อมกัน”

“ไม่ค่ะ ฉันจะไปเอง ฉันไปได้”

“ได้ครับ ถ้าถึงที่นั่นแล้วช่วยโทร.กลับมาหาผมด้วย”

ฉันกดวางสาย เคารูปลักษณะของเขาผ่านน้ำเสียงที่ได้ยิน ฉันนึกถึงชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่พูดสำเนียงเมืองคยองซัง

“มีอะไรไปเล่า”

แม้กับพี่สะใภ้มองฉันเขม็ง คงรู้สึกได้ถึงความผิดปกติ

“แม่...พี่หนู...ตายแล้ว...”

มือถือร่วงหล่นจากมือ นัยย้อยในกระเปาะกำลังหล่นออกมา ทั้งที่รู้สึกอยากกินข้าวแต่ต้องไปโรงพยาบาลเพื่อยืนยันศพของสามี

พี่สะใภ้ช่วยประคองฉันเดินลงมาจากบันไดอพาร์ทเมนต์

“ทำยังไงดี...ทำยังไง...ฉันต้องทำยังไง...ต้องทำยังไง...”

ฉันร้องให้สะอึกสะอื้นพลางพูดประโยคเดิมวนไปวนมา พี่สะใภ้ใช้แรงทั้งหมดประคองร่างของฉันเอาไว้ เมื่อรถแท็กซี่มาถึง ขณะที่ฉันเขยิบเข้าไปในรถเธอก็แทรกตัวเข้ามานั่งข้างๆ

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันไปคนเดียวได้ พี่เหนื่อยแล้วอยู่บ้านเถอะ”

“เอาน่า ไปด้วยกัน เธอไปคนเดียวไม่ไหวหรอก ลุงคะ ไปโรงพยาบาลทันทันของชิมค่ะ”

หลังเธอพูดรวบรัดตัดจบ เสียงร้องไห้ของฉันก็ดังขึ้นกว่าเดิม ลุงแท็กซี่หันมามองพวกเรา ฉันปิดเปลือกตาลง มันง่ายกว่าที่จะแสดงความรู้สึกใดๆ คิดไม่ถึงว่าพี่สะใภ้จะเดินทางไปด้วยกัน นाराคาญจริงๆ ต้องมาพะวงอีกว่าตัวเองจะแสดงสีหน้ายังไง แสดงปฏิกิริยาอย่างไรถึงจะดูเป็นธรรมชาติ ความกังวลใจพวกนี้อาจทำให้ฉันเล่นละครได้ไม่แนบเนียน

ตำรวจโทร.มาหาช้ากว่าที่คิด

ตั้งแต่ตัดสินใจลงมือฆ่าสามี ฉันไม่เคยรู้สึกเสียใจเลย ฉันคือ

ฆาตรกรที่ฆ่าสามีตัวเอง ทว่านับจากนี้ไปฉันจะลืมนั่นซะ สวมบทเป็น ภรรยาของผู้เสียหาย ทันทีที่ฉันปิดเปลือกตาสนิท ใบหน้าของสามีที่เห็น ครั้งสุดท้ายก็ปรากฏขึ้นในหัว

ฉันกริตร้องลั่นเนื้อตัวสั่นเทา พี่สะใภ้จึงเอื้อมมาจับมือฉันเอาไว้

จูริน

ฉันปรี๊ดเปลือกตาหนักๆ ขึ้นมองนาฬิกา เข็มยาวชี้อยู่ที่เลข ๑๐ ตอนนี ลิบโม่งแล้ว! ฉันตกใจพรวดพราดลุกขึ้น แต่ที่ตกใจยิ่งกว่าคือเห็นสามี นอนหลับอยู่ข้างๆ เขากำลังนอนขดตัวหันหลังให้ฉันอยู่ เสี่ยงลมหายใจ ดังสมาเสมอ ไม่รู้ว่าเขากลับมาตอนไหน ฉันวางมือบนร่างของเขาเรียบเนียน สัมผัสถึงกระโถยเย็นที่แผ่ซ่านออกมา

ฉันเคาะประตูห้องนอนลูกแต่ไม่มีเสียงตอบ จึงเปิดประตูเบาๆ เข้าไปในห้อง ซึ่งเจียงนอนหลับอยู่

“ซึ่งเจ ตื่นได้แล้วลูก”

ฉันเขย่าตัวซึ่งเจ แต่ลูกไม่ยอมตื่นขึ้นง่าย ๆ

“ซึ่งเจ!”

ซึ่งเจไม่ไว้วางใจหรือมีท่าทีหงุดหงิดที่ถูกลุก วันนี้เป็นวันอาทิตย์ ปกติแล้วพวกเราจะต้องตื่นแต่เช้าไปร่วมพิธีมิสซาที่โบสถ์ ฉันเขย่าตัวลูกอีกครั้ง

หลังย้ายจากโซลมาอยู่ที่เมืองพันกโย ฉันไม่อยากถูกมองว่าไม่ไปเข้าร่วมพิธีมิสซาเพราะยังไม่สนิทกับคนที่โบสถ์ แต่ทว่าวันนี้ลูกนอนขี้เซา ไม่ยอมตื่นฉันจึงเลิกพยายาม นั่งลงบนเตียงห่มผ้าให้เขา พอได้เห็นใบหน้า ยามหลับไหลของลูก ความรู้สึกที่ว่า “เขาคือลูกที่ฉันคลอดออกมาจากท้อง” ก็ผุดวาบขึ้นมากลางอกพลอยรู้สึกอ่อนไหวไปหมด บนโต๊ะหนังสือข้างเตียงนอนมีแก้วตั้งอยู่ ในนั้นมีซองเหลวลีขาวหลงเหลืออยู่ด้วย ฉันลองดมดูเหมือนจะเป็นกลิ่นนม แผลกจิ้ง ซึ่งเจแพ้น้ำตาลในนมมาตั้งแต่เกิด เวลาดื่มนมหรือโยเกิร์ตจะท้องเสีย ลูกไม่น่าจะอยากดื่มนมขึ้นมาได้

ฉันหยิบแก้วเดินจากห้องลูกลงไปที่ครัว ครั้นเปิดตู้เย็นดูก็พบว่า
ขวดนมที่ซื้อไว้เมื่อหลายวันก่อนเปิดฝาแล้วและมีปริมาณลดลง ฉันไม่มีทาง
เอานมให้ซึ่งเจ็ดมึนแน่นอน

“ทำไมจู้จี้ ถึงอยากดื่มมนะ”

ฉันชะเง้อมองแปลงดอกไม้ผ่านหน้าต่าง บริเวณที่ฉันขุดไว้เมื่อวาน
ถูกกลบฝังอย่างเรียบร้อย แต่ยังมียากหญ้าขึ้นเขียวชว่นเสียสตรียาวล่ออยู่บ้าง
ต้องเร่งสามี่ให้ปลูกต้นไม้ดอกไม้ซะที เวลาเห็นแปลงดอกไม้โล่งเรียบแบบนี้
ฉันรู้สึกขวัญผวาอย่างบอกไม่ถูก

“คุณจะไปโบสถ์เหรอ” สามี่ที่ตามเข้ามาในห้องครัวถามขึ้นขณะดื่มน้ำ

“นอนต่อเถอะค่ะ เหนื่อยมาทั้งคืน คุณกลับมาตอนกี่โมงคะ”

“ฮะ คุณพูดอะไรเนี่ย เมื่อคืนผมอยู่บ้านตลอด”

สามี่นั่งลงที่โต๊ะอาหาร มองฉันอย่างห่วงใย

“สิบเอ็ดโมงแล้ว ผมกลับไปตั้งแต่คืนวานจนถึงเมื่อคืนนี้ เมื่อวาน
ผมไปที่สมาคมวิชาการมา เลยรีบวิ่งกลับบ้าน วันเสาร์ทางด่วนรถติดมาก
เหนื่อยจัดก็เลยหลับสนิทไปทั้งคืน”

เมื่อคืนก่อนสามี่บอกว่ามีนัดตกปลากับพนักงานบริษัทเภสัชกรรม
ฉันคงเข้าใจผิดอีกแล้ว หรือว่าฉันไม่ได้ตั้งใจฟังเรื่องของเขา แต่ตอนที่
สามี่กลับมาถึงบ้าน เขาเข้าไปในห้องหนังสือเตรียมกระบะตกปลานี่นา

“เมื่อคืนคุณบอกว่าจะออกไปตกปลาไม่ใช่หรอคะ”

“อ้อ ยกเลิกไปนะ ผมเห็นอาการคุณไม่ค่อยดี ตอนนี้เป็นไงบ้าง
ดีขึ้นรึยัง”

“ค่ะ...ดีขึ้นแล้ว วันนี้รู้สึกหนักหัวแล้วค่ะ แต่เมื่อคืนคุณอยู่บ้าน
ทั้งคืนแน่หรอ”

ตอนสะดุ้งตื่นขึ้นมากลางดึกฉันไม่เห็นสามี่นอนอยู่ข้างๆ หรือว่าเขา
จะอยู่ในห้องหนังสือ หลังจากนอนร่วมเตียงกับสามี่มาตลอด ฉันตอบได้
เลยว่าคืนไหนเขาอยู่ข้างกายหรือไม่ เพราะแม้สามี่จะลุกขึ้นจากเตียงไปแล้ว
แต่อุณหภูมิของเขาก็ยังหลงเหลืออยู่อีกพักใหญ่

สามี่สังเกตเห็นหน้าของฉันอย่างเป็นห่วง

“คุณดีขึ้นแล้วจริงๆ แน่ละ เมื่อคืนคุณผล็อยหลับไปบนโซฟา ผมเป็นคนอุ้มคุณเข้าไปนอนในห้องนอน นวดขาให้คุณ...เห็นอาการคุณไม่ค่อยดีก็เลยอยู่ข้างๆ ตลอด”

“ใช่ จริงด้วยค่ะ ฉันจำได้แล้ว ใช่ๆ จริงด้วย”

ฉันมองชุดนอนตัวเอง ชุดนอนนี้ฉันเป็นคนใส่เองรีปล่านะ

“ผมเป็นห่วงคุณนะ พักนี้เห็นบอกว่าเห็นอะไรแปลกๆ อยู่บ่อยๆ”

สีหน้าของเขาดูเคร่งขรึมขึ้น

“ที่เราย้ายมาที่นี้ก็เพื่อคุณ รู้ใช่ไหม”

ฉันรู้อยู่แล้ว สามียอมทำทุกอย่างเพื่อฉัน เขาคอยเฝ้าสังเกตเสมอว่าฉันต้องการอะไร หลายคนอาจไม่เชื่อ ตลอดระยะเวลาสิบหกปีที่เราร่วมชีวิตด้วยกัน เราสองคนไม่เคยทะเลาะกันเลยสักครั้ง สามีรู้ใจฉันที่สุด เลือกสิ่งที่เหมาะสมให้กับฉัน ไม่เคยทำร้ายจิตใจกัน ทั้งอดทนและคอยปกป้องเขาไม่เคยทิ้งขว้างฉันเลย เป็นฉันซะอีกที่ชอบมองหาข้อเสียมากกว่าจะยอมพึงพอใจ

สามีเดินเข้ามาใกล้ รวบผมที่ยาวประปรายของฉันขึ้นมัดด้วยยางรัดผม “เดี๋ยวตอนบ่ายเราพาซึ่งเจไปเดินเล่นที่ลำธารอุญจ”^{๑๑} กันดีไหมเสร็จแล้วไปดูละครเวทีรอบดึกกันต่อ เมื่อวานตอนกลับมาบ้านผมเห็นป้ายโฆษณาพอดี”

ฉันผ่อนคลายขึ้นมากเมื่อรู้ว่าฝ่ามือใหญ่ของเขากำลังรัดผมให้อยู่

“ขอบคุณค่ะ แล้วก็ขอโทษนะค่ะ”

ฉันประนมมือไปทางสามีย่างนอบน้อม แกล้งหย่เขาเล่น

ช่วงนี้ฉันรู้สึกว่าการมีเช็คกับสามีไม่สนุกเอาซะเลย เพราะคู่ของเราไม่เคยนอกใจกัน ความอึดอัดใจจึงถูกสะสมขึ้นทีละน้อย จนเมื่อคืนฉันเก็บเอาไปฝันว่าได้ร่วมหลับนอนกับผู้ชายที่ไม่คู่ควร ฉันรู้สึกทำผิดต่อสามีจึงอยากขอโทษเขาอ้อมๆ

^{๑๑}“ต้นกำเนิดธารน้ำจากภูเขาของกเย ในเมืองซองนัม จังหวัดคยองกี

ฉันเปลี่ยนมานับถือศาสนาคริสต์ตามคำแนะนำของแม่สามีเมื่อห้าปีก่อน
 ตรงข้ามกับสามีที่มีสัมมนาในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์เสมอ พอเขาไม่เข้าร่วม
 พิธีมิสซาบ่อยๆ เขาก็กลายเป็นพวกไม่มีศาสนาไปโดยปริยาย แต่วันนี้สามี
 บอกว่าอยากไปโบสถ์กับฉัน

หลังจากย้ายมาอยู่ที่นี่ ฉันมักไปโบสถ์คนเดียว ทุกคนต่างบอกว่า
 ให้ชวนสามีไปด้วย เวลาที่เห็นสามีร่ำร่ายคำอธิษฐานเข้าร่วมพิธีมิสซาด้วยกัน
 ฉันจะรู้สึกหดหู่ ในใจอยากให้สามีร่วมพิธีที่โบสถ์อีกครั้ง ดูเหมือนเขา
 จะอ่านใจฉันออก วันนี้จึงยอมไปโบสถ์ด้วยกัน

สามีใส่กางเกงยีนส์ติดกับเสื้อเชิ้ตลายทางเพื่อไปโบสถ์ ฉันชอบเวลาที่
 เขาใส่ชุดลำลองแบบนี้ ถ้าเทียบกับคนวัยเดียวกัน สามีของฉันดูอ่อนวัย
 และเท่กว่ามาก ส่วนหนึ่งน่าจะเป็นเพราะฉัน ฉันแอบรู้สึกภูมิใจเล็กๆ ทั้งที่
 เห็นสามีใส่ชุดลำลอง แต่ตัวเองกลับเลือกชุดที่ดูเป็นทางการกว่า ฉันตั้งใจ
 จะใส่รองเท้าส้นเรียบสีเขียวมินต์ที่เพิ่งซื้อมาได้ไม่นาน รองเท้าคู่นั้นมีสีสัน
 สะดุดตา ฉันจึงคิดว่าควรใส่ชุดเดรสสีขาไม่สวมเครื่องประดับใดๆ

ซึ่งเจที่ยังดูง่วงเงียใส่เสื้อมีผู้ติดกับกางเกงยีนส์เดินลงมาจากชั้นสอง
 ผมเผ้าของลูกยุ่งเหยิง คงเพราะง่วงจึงยอมนิ่งเฉยให้ฉันสาธยาย

“วันนี้พ่อจะไปโบสถ์ด้วย ซึ่งเจไปล้างหน้านะลูก จะได้ไปด้วยกัน”
 “ครับ เข้าใจแล้ว”

พอรับคำสั่งเสร็จลูกก็เดินตรงไปที่ห้องอาบน้ำ ทั้งที่พวกเราอนดึ้นสาย
 แต่ฉันรู้สึกว่ามันทุกอย่างดูราบรื่นกว่าปกติ พวกเราวางแผนกันว่าหลังจบ
 พิธีมิสซาจะแวะไปที่ถนนร้านกาแฟ^{๑๕} แถวแบ-คยองเพื่อกินอาหารนอกบ้าน
 ที่นานๆ จะกินด้วยกันสักครั้งหนึ่ง

ตอนเปิดตู้รองเท้า ฉันจ้องมองรองเท้าสีเขียวมินต์ของตัวเอง ช่าง
 เป็นสีที่เหมาะสมกับฤดูใบไม้ผลิ รองเท้าคู่นี้ทำจากหนัง แต่เวลาสวมใส่
 ค่อนข้างนุ่มสบาย คู่ควรกับวันที่อารมณ์แจ่มใส พอสวมรองเท้าเสร็จ
 ขณะที่ฉันกำลังจะปิดประตูตู้ สายตาฉันเหลือบไปเห็นรองเท้าเดินป่า

^{๑๕} เป็นแหล่งที่รวมร้านค้าเพื่อตั้งในแขวงแบ-คยอง แห่งเมืองซองนัม จังหวัดคยองกี

ของสามีเข้า บนพื้นรองเท้าเดินปาสีน้ำตาลมีเศษดินติดอยู่ แน่แน่นอนว่าโดยทั่วไปพื้นรองเท้าต้องมีเศษดินติดอยู่บ้าง แต่ฉันไม่ชอบคนที่ไม่ดูแลรองเท้าให้ดี ไม่อยากให้ผู้รองเท้าเประเป็นจิ้งลึงมือเช็ดพื้นรองเท้าทุกครั้งก่อนเก็บเข้าสู่ หว่าตรงที่วางรองเท้าเดินป่าของสามีกลับเปื้อนดินสกปรก ฉันรีบใช้ทิชชูเปียกเช็ดคราบดินที่ติดอยู่บนตัวรองเท้าออก

จากบ้านไปโบสถ์ด้วยรถยนต์ใช้เวลาแค่สิบนาที พวกเราออกไปติดเครื่องรถ รอซึ่งเจ ภายนอกของรถเบนซ์สีขาวที่เพิ่งซื้อมาใหม่วาวับ หลังจากลุกขึ้นมาหนึ่งที่เบาะหลัง สามีก็นั่งรถออกจากโรงรถ ฉันที่นั่งอยู่ข้างคนขับมองประตูรั้วแล้วบอกขึ้นด้วยความกังวลใจ

“เราน่าจะสร้างประตูรั้วเหล็กให้สูงขึ้นกว่านี้หน่อยนะคะ”

ประตูรั้วของบ้านเราเป็นประตูไม้เตี้ยๆ สูงกว่าเอวของฉันเล็กน้อย เน้นการดีไซน์สวยงามมากกว่าความปลอดภัย

“เดี๋ยวนี้ใครเขาสร้างประตูแบบนี้กันล่ะ”

ฉันรู้สึกหน้าชาที่เผยความหวาดวิตกออกไป

“ถ้าเราทำประตูแบบนี้ บ้านนี้จะยิ่งโดดเด่น แปลกกว่าบ้านหลังอื่นแถวนี้ นอกจากจะดูไม่ดีแล้ว คนเห็นเข้าอาจคิดว่าเจ้าของบ้านเพี้ยนอีกด้วย”

หลังจากเปลี่ยนเกียร์ไคโรฟีเพื่อออกตัว จู่ๆ สามีก็นั่งเบรกกะทันหัน รถของเราเกือบชนเข้ากับรถสีแดงมีละอองฝุ่นเกาะอยู่เต็มคัน

“เฮ้ย ขับรดยังไงเนี่ย!”

เพราะรถสีแดงหักเลี้ยวกะทันหันก่อนจะหยุดลง ชั่วอึดใจประตูรถสีแดงก็เปิดออกมา ผู้หญิงผมซอยสั้นใส่กระโปรงยาวเดินลงมาจากที่นั่งฝั่งคนขับ เธอประนมมือผกศิระขอโทษพวกเรา

“ขอโทษด้วยค่ะ”

“ไม่เป็นไรครับ ต่อไประวังหน่อยก็แล้วกัน”

“เผอิญฉันค่อนข้างรีบก็เลย...ออกมาเร็ว พวกคุณอยู่บ้านหลังนี้ไหมคะ ฉันยุ่งมากเลยไม่มีเวลาไปทักทาย แฮ่ ขอโทษจริงๆ นะคะ”

“ครับ ครับ ไม่เป็นไร ยังไงก็ช่วยระวังหน่อยนะครับ”

สามีเลื่อนกระจกหน้าต่างขึ้นแล้วออกรถ เหล่มองผู้หญิงคนนั้นผ่านกระจกมองหลัง

“ผู้หญิงคนนั้นไม่มีสติเลย เป็นเพื่อนบ้านเราหรอ”

“น่าจะใช่ค่ะ”

“รู้ไหมว่าทำอาชีพอะไร”

“เออ ฉันเองก็ไม่เคยไปทักทายเธอเหมือนกัน”

ตั้งแต่ย้ายมาอยู่ที่นี้ ฉันพยายามแวะไปทำความรู้จักเพื่อนข้างบ้านบ่อยครั้ง แต่อีกฝ่ายแทบจะไม่เคยอยู่บ้านเลย ลูกจ้างสาวเสียงเหนือตอบแค่ว่าเจ้าของบ้านออกไปข้างนอก ดูเหมือนเธอน่าจะยุ่งมาก

ขณะที่ฉันมองเธอผ่านกระจกมองหลัง เห็นเธอรีบร้อนขับรถเข้าไปในบ้าน คงแวะเข้าไปหยิบของที่ลืมไว้ สามีของเธอทำงานอะไรนะ รู้รีเปล่าว่าเด็กที่จ้างมาแอบสูบบุหรี่ที่ระเบียงบ้านแล้วชอบทอดสายตามาทางหลังบ้านเราเป็นประจำ ทันใดนั้นเองฉันเห็นผู้ชายท่าทางดูมีพิธีสองคนมาเดินต่อม ๆ มอง ๆ อยู่หน้าประตูรั้วบ้านเรา หรือว่าความกังวลใจจะกลายเป็นความจริง ฉันใจสั่น ชายสองคนนั้นเดินป้วนเปี้ยนอยู่แถวหน้าบ้านเรา

“ที่รัก จอดรถก่อนค่ะ”

ฉันตะโกนบอก สามีจึงเหยียบเบรกอีกครั้ง

“ทำไมอีกล่ะ”

“คนพวกนั้นเป็นใครหรอค่ะ”

ซึ่งเจที่เล่นมือถืออยู่ที่เบาะหลังเอี้ยวตัวกลับไปดูเช่นกัน ทันทีที่สามีมั่นใจว่าชายน่าสงสัยพวกนั้นยืนรออยู่หน้าบ้านของเรา เขาก็ดึงเบรกมือเตรียมลงจากรถ

“ที่รัก อย่าลงไปเลยค่ะ”

ฉันจับแขนสามีไว้แต่เขาไม่สนใจ เดินกลับไปที่บ้านของเรา รถสีแดงของผู้หญิงข้างบ้านแล่นมาจอดเทียบรถของเรา เธอลดกระจกหน้าต่างลงส่งยิ้มสดใสให้ฉันที่นั่งอยู่บนรถ ก่อนผกศึระทักทาย ฉันพยักหน้ารับ

การหักทลายจากเธอตามมารยาท ก่อนพุ่งความสนใจกลับไปชายแปลกหน้า ทั้งสองตามเดิม เพียงแค่ฉันทักท้วงใจเรื่องประตูดุร้ายๆ คนที่ดูไม่น่าไว้วางใจก็ปรากฏตัวขึ้นเหมือนเป็นลางบอกเหตุ

คนทั้งสองตัดผมสั้นเกรียน ใส่รองเท้ากีฬาที่เข้ากับเสื้อแจ็คเก็ต ดูไม่เข้ากับบรรยากาศของบ้านละแวกนี้เลย

สามีเดินตรงไปหาพวกเขา ทั้งคู่จ้องมองมาทางรถของพวกเรา เดินตรงมาที่สามีแล้วพูดอะไรบางอย่าง สีหน้าของเขาตึงเครียดขึ้นทันควัน บทสนทนาที่ดูยืดเยื้อนั้นทำให้ฉันหวั่นใจว่าที่โรงพยาบาลอาจเกิดเรื่องไม่ดีขึ้น

“ที่รัก มืออะไรี่เล่าคะ”

ฉันลงจากรถเดินไปหาพวกเขา ชายทั้งสองปรายตามองมาแล้วสรุปบทสนทนาอย่างรวดเร็ว

“สวัสดีครับ พวกเราคือตำรวจ มืออะไรอยากสอบถามสามีคุณสักหน่อย”

ชายรูปร่างเตี้ยแต่ดูห้วนหยาบกระเป๋าสตางค์ออกมาจากเสื้อแจ็คเก็ตเพื่อโชว์บัตรตำรวจให้ฉันดู

“คนที่รู้จักเกิดเรื่องขึ้นนิดหน่อย...ผมต้องตามคุณตำรวจไปที่สถานีตำรวจด้วย”

“เกิดอะไรขึ้นคะ ทำไมคุณต้องไปด้วย...ทำไมล่ะ”

สามีมองฉันที่ยืนตัวแข็งทื่อ แล้วหัวเราะเบาๆ ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ไม่มีอะไรหรอก เป็นแค่การสอบปากคำเท่านั้น วันนี้คุณต้องขับรถไปคนเดียวอีกแล้วละ ผมไม่ได้ไปโบสถ์มาตั้งนาน ตั้งใจจะไปสวดภาวนาซะหน่อย”

ฉันปะติดปะต่อคำพูดของสามี เห็นซึ่งเงากำลังจ้องมองมาทางนี้

“คุณไปกับซึ่งเจเถอะ เตี้ยวผมโทร.หา ผมต้องแวะไปที่สถานีตำรวจก่อน จะได้รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง”

สามีหยิบมือถือและกระเป๋าสตางค์ติดตัวไป ก่อนเดินไปพร้อมตำรวจ

ขึ้นรถเอวันเต^{๑๑} สีขาวที่จอดไว้ข้างบ้านเรา การมีตำรวจมาหาถึงบ้านคงไม่ใช่เรื่องทั่วไปเหมือนที่สามีบอก ต้องเกิดเรื่องร้ายแรงขึ้นแน่ๆ

ฉันกลับไปขึ้นรถเตรียมสตาร์ทเครื่อง เห็นลูกที่นั่งอยู่เบาะหลัง มีสีหน้าตื่นกลัว

“ไม่มีอะไรหรอกลูก เพื่อนพ่อมีธุระนิดหน่อย เลยขอให้ไปด้วยกันนะ”

“เพื่อนพ่อก็มีธุระอะไรเหรอครับ”

ฉันก็อีกตอบไม่ถูก ต้องรอให้สามีกลับมาจนถึงจะรู้สถานการณ์

“แม่ วันนี้พวกเราต้องไปโบสถ์ไหม”

“นั่นสินะ...”

ฉันกลัวการพูดคุยกับคนอื่นหลังจบพิธีมิสซาจึงแอบลังเลใจ ทั้งที่การพูดคุยนั้นอาจเป็นเรื่องทั่วไปเกี่ยวกับลูก ฝุ่นเหลืองกับปัญหาสุขภาพ หรือไม่กี่เรื่องเครื่องเคียงที่กินในมือเช้า อีกทั้งตอนนี้สามีของฉันถูกเชิญไปสถานีตำรวจเพื่อสอบปากคำ ฉันคงไม่มีสติเพียงพอที่จะพูดคุยเรื่องพวกนั้น

ฉันขับรถวนเข้าบ้าน รู้สึกว่ารองเท้าสีมินต์ที่ใส่อยู่ดูเกาขึ้นถนัดตา ตรงข้ามกับอารมณ์แจ่มใสเมื่อครู่นี้ ความสนุกที่ได้รับจากรองเท้าคู่นี้ ช่างสั้นและเปราะบางเหลือเกิน หลังจอดรถเสร็จขณะก้าวเท้าลงจากรถ ฉันสังเกตเห็นว่าพรมปูพื้นของรถมีเศษดินติดอยู่ อาทิตย์ที่แล้วสามีซื้อต้นไม้มาจากสวนและเพิ่งล้างรถไปเมื่อหลายวันก่อนจึงไม่น่าจะมีดินหลงเหลืออยู่ได้

ฉันเปิดเนวิเกเตอร์ดูจุดหมายปลายทางล่าสุด แต่ข้อมูลทั้งหมดกลับถูกลบทิ้งไปแล้ว

สามีบปฏิเสธว่าไม่ได้ออกไปไหน แต่ความจริงแล้วเมื่อคืนก่อนเขาน่าจะไม่อยู่บ้าน ความคลางแคลงใจนั้นเล่นเข้ามาในความคิดของฉันอีกครั้ง คำพูดและการตัดสินใจของเขาไม่เคยผิดพลาดเลยสักครั้ง ดังนั้น

^{๑๑} รถยนต์รุ่น Avante ยี่ห้อฮุนได

หากเกิดอะไรขึ้น เดาได้ว่าอาจเป็นตัวฉันที่ติดมากไปเอง ฉันเชื่อตัวเองไม่ได้

‘ฉันเชื่อตัวเองไม่ได้’

ต้องมีหลักฐานชัดเจนถึงจะเชื่อตัวเองได้ อาจต้องย้อนดูภาพจากกล้อง CCTV ที่ติดไว้ในห้องรับแขกกับบริเวณสวนเพื่อยืนยันความเชื่อมั่นของตัวเอง สามีบอกว่าฉันผล็อยหลับไปในห้องรับแขก จากนั้นเขาเป็นคนที่อุ้มฉันเข้าไปนอนในห้องนอน

ฉันเปิดคอมพิวเตอร์ในตึกตรวจสอบดูวิดีโอที่บันทึกผ่านกล้อง CCTV ทว่าไม่สามารถตรวจสอบได้อยู่ดี เพราะภาพที่บันทึกไว้จนถึงเช้าวันนี้ถูกลบจนหมด ฉันเชื่อตัวเองไม่ได้ คนที่ฉันสามารถถามและให้คำปรึกษาได้มีแค่สามีนั่น แต่ฉันเชื่อใจเขาได้ใช่ไหม

ความคิดของฉันว่างเปล่าเหมือนคนที่ถูกคุมขังอยู่ในห้องมืด

ซังอิน

หลังจากยืนยันศพของสามีเสร็จ ฉันเดินขึ้นมาที่โถงรับรองของโรงพยาบาล ราวกับอยากหลบหนีไปไกลๆ การได้ยินเสียงเคลื่อนไหวของผู้คนที่ไม่รู้จักทำให้ฉันผ่อนคลายมากกว่า ฉันไม่สนใจมือถือของตัวเองที่ลั่นไม่หยุดรอคอยเวลาของตัวเองที่กำลังใกล้เข้ามา

“ซังอิน...”

ฉันที่กำลังหลับตาอยู่ได้ยินพี่สะใภ้เรียกเบาๆ

“ต้องลงไปข้างล่างอีกครั้งนะ ตำรวจกำลังตามหาเธออยู่...”

ดวงตากลมโตของพี่สะใภ้แดงก่ำ เธอร้องไห้เพราะสงสารสามีของฉัน สงสารฉัน หรือไม่เธอก็แค่หลั่งน้ำตาให้กับสถานการณ์นี้เท่านั้น

“คะ เตี่ยฉันตามลงไป”

พี่สะใภ้เข้ามาพุงฉันที่อ่อนล้า น้ำหนักของเธอที่ตึงรั้งฉันไว้สูบเรี่ยวแรงของฉันไปจนหมด

ตอนขึ้นไปที่โถงรับรอง ฉันเห็นร้านมินิมาร์ทของโรงพยาบาล

ด้านในมีคนใส่ชุดผู้ป่วยกำลังยืนกินรา-มยอนอยู่ ตั้งแต่เมื่อวานตอนบ่ายฉันยังไม่ได้กินอะไรเลย เพราะคิดว่าผู้หญิงที่สูญเสียสามีน่าจะไม่รู้สึกลอยากอาหาร ฉันโกรธพี่สะใภ้ที่เอาแต่ประคองฉันอย่างเงอะงะ แต่ไม่ได้ทำตัวให้มีประโยชน์จริงๆ จังๆ

“พี่ลงไปก่อนเถอะ ฉันอยากกินอะไรสักหน่อย ไม่งั้นลูกในท้องทนไม่ไหวแน่ๆ”

พี่สะใภ้มองท้องของฉัน ประกายตาคู่นั้นเหมือนคนที่เพิ่งนึกขึ้นได้
“ฉันจะเข้าไปซื้อให้เอง จะกินอะไรละ เต๋ยวซื้อมาให้”

“ไม่เป็นไร แค...”

“ไปซื้อโจ๊กให้เอาใหม่ หน้าโรงพยาบาลมีร้านอาหารอยู่ด้วยนะ...”

“ขอร้องละ เต๋ยวฉันจัดการเอง แค่นี้พอแล้ว ได้โปรดเถอะ!”

ฉันที่เครียดจัดเพลอกระแทกเสียงโกรธจัดออกไป

พี่สะใภ้ชะงักค้าง เธอคงไม่รู้ว่าควรทำอะไรต่อ ก่อนจะซ้อนสายตาดูขึ้นมองฉันด้วยสีหน้าประหม่าและน้อยใจเพราะความเสียสละของตัวเองไม่ได้รับการยอมรับ

ฉันเดินตรงไปที่ร้านมินิมาร์ทอย่างไม่ใส่ใจ หลังจากซื้อรา-มยอนคัพก็รีบเติมน้ำร้อนใส่ถ้วยแล้วดักกินอย่างรวดเร็ว ฉันไม่ได้อยากกินอะไรเป็นพิเศษ แค่อยากกินคนเดียว พี่สะใภ้กำลังจ้องมองฉันนอกร้านมินิมาร์ท ฉันกินมูมมามขึ้นอีก เธอคงคิดว่าฉันน่าสงสารที่ยังทำใจเรื่องสามีไม่ได้

พอพวกเราลงไปที่ห้องดับจิตอีกครั้ง ครอบครัวของสามีที่อยู่ที่นี่ด้วย คำว่าญาติจ่อมยุ่งน่าจะเหมาะกับพวกเขามากกว่าคำว่าครอบครัว

สามีเป็นเด็กกำพร้าไม่มีทั้งพ่อแม่และพี่น้อง พ่อแม่ของเขาเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุตอนเขาอายุหกขวบ มีเพียงครอบครัวของลุงเท่านั้นที่พอจะพึ่งพาได้ แต่เพราะชีวิตของตัวเองก็ซัดสนและมีลูกอยู่แล้ว สามีจึงเป็นแค่ภาระของครอบครัวลุง

“นังคนเสแสร้ง!”

ลูกคนโตของลุงอายุยี่สิบหกปีตวาดลั่นพลางถลึงตาดูใส่ฉัน เธอ

ใส่ชุดวอร์มสีเทากับรองเท้าแตะยาง น่าจะเล่นเกมอยู่ที่บ้านแล้วตรงมาที่นี่เลย

“ในที่สุดวันนี้ก็จับสามีตัวเองกินจนได้!”

ป่าของสามีแผดเสียงขึ้นอีกคน ช้างๆ ลุงมีตำรวจหญิงในชุดเครื่องแบบยืนอยู่ด้วย พวกเขาต่อทอฉันเสียงดังคล้ายอยากให้ตำรวจได้ยิน

“นี่ มีสิทธิ์อะไรมาพูดแบบนี้ อย่างมากกล่าวหาฉันนะ! ไม่มีอะไรจะพูดก็หุบปากไปเลย!”

พี่สะใภ้ไม่ยอมแพ้ ตะโกนด่ากลับ

“เชอะ! คุณก็ระวังไว้เถอะ จะถูกฉันฆ่าตายโดยไม่รู้ตัว!”

ลูกพี่ลูกน้องของสามีเข้าข้างพ่อแม่ ถึงขนาดเรียกฉันว่า “น้อง” เต็มปากเต็มคำ รสเค็มของรา-มยอนที่กินไปเมื่อครู่ยังติดชานอยู่ที่ปลายลิ้นฉัน मैंม่ปากับรสชาติผิดคอนั้นอีกครั้ง

ตำรวจหญิงคนนี้น่าจะเคยชินกับเสียงโหวกเหวกพวกพวกลี้ เธอยื่นนามบัตรส่งให้ฉันอย่างใจเย็น บนนามบัตรนั้นเขียนไว้ว่า ร้อยตำรวจตรีหญิง คิมมีซุก สถานีตำรวจฮวาซองตะวันตก หุ่นของเธอสูงโปร่งเหมาะกับชุดเครื่องแบบที่สวมอยู่

“ช่วยเซ็นเอกสารอนุญาตให้ฝ่าพิสูจน์ศพด้วยนะคะ ส่วนงานศพอาจต้องจัดทีหลัง แต่อย่าห่วงนะคะ ทางเราจะรีบเร่งมือ ถ้าไม่มีปัญหาอะไรทางตำรวจก็จะคืนศพให้ทันที หากคุณสงสัยกระบวนการสืบสวนตรงไหนให้สอบถามฉันได้โดยตรง”

ลุงของสามีเดินมาใกล้เธอ ใช้หางตาตัวดมองตั้งแต่หัวจดเท้า

“ถ้าไม่มีตำรวจผู้ชายเลย ก็ไม่ต้องสืบสวน”

“ฉันไม่ได้สืบสวนคดีนี้คนเดียวค่ะ”

เธอคงไม่อยากได้ตอบคำพูดไร้มารยาทของอีกฝ่าย จึงตั้งใจจะไปจากที่นั่นทันที

“คุณภรรยาช่วยตามฉันมาหน่อยนะคะ ทางเรามีสิ่งที่ต้องถามเกี่ยวกับสามีคุณ”

“ค่ะ”